

Lord Ruster

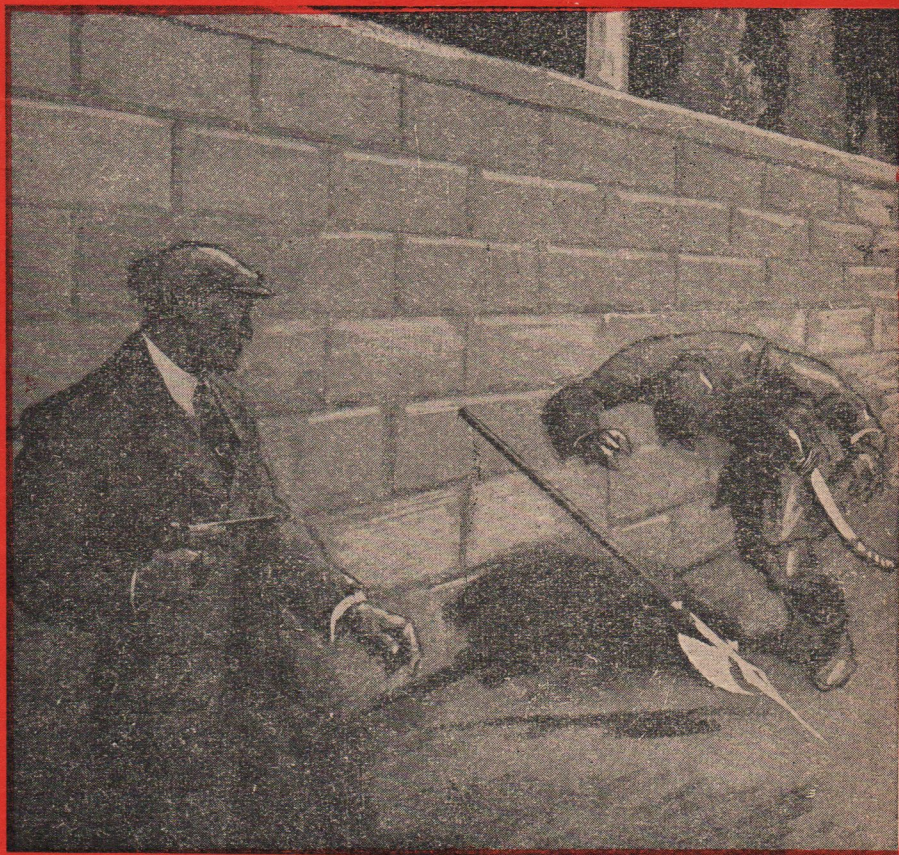
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE ITALIAANSE HAREMVROUW

N° 2746

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt

Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Italiaanse haremvrouw

HOOFDSTUK I

DE GESCHIEDENIS VAN HET MEISJE BUFALETTI

De « Chicago Tribune » publiceerde op een ochtend het bericht van haar correspondent in Turijn, dat men daar redden had om aan te nemen dat het meisje Bufaletti, de dochter van een gevierde pianist en waarvan men dacht dat ze omgekomen was bij de schipbreuk van het s.s. « Ancona », zes jaar geleden in de Middellandse Zee, toch was gered en als slavin is verkocht aan de Sultan van Muscat en op dat moment zijn favorite was.

De ouders hadden haar als dood gewaand. Enige weken geleden echter ontmoette mevrouw Bufaletti een Arabische vrouw, die haar vertelde, dat haar dochter gered en naar Bizerta in Tunis was gebracht. Daar werd ze als slavin verkocht aan de Sultan van Muscat en zij heeft nu twee kinderen bij hem.

Mevrouw Bufaletti heeft talrijke verzoekschriften gericht aan de Sultan om haar dochter terug te geven en daar zij geen antwoord heeft ontvangen, heeft

zij aan het Engelse Ministerie van Buitenlandse Zaken verzocht pogingen in het werk te stellen om de vrijlating van haar dochter te bewerkstelligen.

Het was maar een klein bericht, maar het trof niettemin de aandacht van een van de gasten van het Astor Hotel, die zich daar had laten inschrijven onder de naam Baker.

Niemand kende hem in het hotel en dat was ook niet zo erg vreemd want Baker was niemand anders dan een man die door de justitie van zijn land al geruime tijd werd gezocht en op wiens hoofd een premie stond van niet minder dan tweeduizend pond sterling, een man, die de schrik was van heel Scotland Yard en naar wie de allerbeste detectives, waarover het beroemde korps beschikte, vergeefs op jacht waren geweest.

In één woord: Baker was identiek met John Raffles, de Gentleman Inbreker.

Een eigenaardig avontuur, dat net tot een goed einde was gebracht, had de Grote Onbekende naar Amerika gebracht en van New-York naar Chicago, waar hij kennis had gemaakt met de multi-miljonair Jerubald Wynne. Dit was verlopen tot zijn eigen voordeel, maar tot grote schade van de beroemde worstkoning, die bij deze ontmoeting enige veren had moeten laten, in de vorm van een zeer kostbare halsketting en enige andere sieraden, die hij van een Europese reis voor mevrouw had meegebracht en waarvan deze dame weinig plezier beleefde, daar Raffles erin geslaagd was, zich op een even handige als brutale manier niet alleen de juwelen toe te eigenen, maar bovendien nog een zeer groot bedrag aan geld, dat hij de heer Wynne had weten te ontfutselen.

Het avontuur was dus voor Raffles zo gelukkig mogelijk verlopen en al drie dagen na het voor de familie Wynne zo betreurenswaardige voorval, had de politie haar nasporingen moeten opgeven, want er was totaal geen spoor meer te ontdekken van de Franse burggraaf onder welke vermomming de langgezochte avonturier zijn slag had weten te slaan.

Zo kwam het dan ook, dat Raffles na zijn gewone gedaante weer te hebben aangenomen, op die bewuste ochtend op zijn gemak in de grote leeszaal van het Astorhotel zat, in gezelschap van Charles Brand, zijn vriend, die hem ook bij dit avontuur niet in de steek had gelaten.

De twee vrienden hadden er juist die ochtend over gesproken wat zij zouden gaan doen. Brand was er voor geweest om de eerste de beste boot te nemen, die naar Europa vertrok en dan maar direkt door te gaan naar Zwitserland of de Franse Riviera, om daar een poosje uit te rusten van de doorgestane vermoelenis en emotie.

De grote leeszaal was op dit ogenblik bijna leeg, want de meeste gasten waren aan hun zaken gegaan, of wanneer zij er voor hun plezier logeerden, bezichtigden zij de stad.

Raffles en Brand konden dus ongehinderd zacht met elkaar praten, zonder vrees dat men hen hoorde. Raffles had juist een geeuw achter zijn hand verborgen; Brand keek hem verwijtend aan en zei:

— Het is mij volkomen onbegrijpelijk hoe je op dit ogenblik in een stemming bent om te geeuwen, nu je nog niet eens de juwelen in veiligheid hebt gebracht, waarvan de ontdekking onmiddellijk je arrestatie ten gevolge zou kunnen hebben.

— Dat zou ze, maar zij worden niet ontdekt, antwoordde Raffles bedaard.

— En het geld?

— Wat is er met het geld? Het lijkt sprekend op al het andere en ik zie niet in, dat ik er mij ongerust over hoeft te maken.

— De nummers van de biljetten kunnen bekend zijn.

— Dat zijn ze ook, maar alleen aan mij, want ik heb het lijstje met de cijfers meteen uit de kast meegenomen. En het pleit niet voor de intelligentie van de heer Wynne, dat hij dat lijstje in dezelfde kast wegborg als de biljetten zelf. Nee, als ik wil gapen, dan is er werkelijk niets wat mij dat kan beletten.

— Je verveelt je dus?

— Wel een beetje.

— Dat is niet erg vlelend voor mij.

— Je hoeft er je niets van aan te trekken, beste kerel. Je weet wel, dat ik je gezelschap op prijs stel, al ben ik ook wel eens graag alleen en jij kunt er uiteindelijk niets aan doen, dat meestal, na dergelijke gevaarlijke ondernemingen een reactie intreedt.

— Laat die dan schieten, zei Brand op ernstige toon.

— Daar begint het alweer. Een preek. Je schijnt het niet te kunnen laten, of schoon je weet dat het nutteloos is. En toch kun je ook wel weten, dat ik mij zelf nog niet kan veroorloven aan dit leven een einde te maken. Niemand heeft recht op overvloed, zolang er nog één mens ter wereld is, die niet genoeg heeft. Dat is een eenvoudige stelling en ze is waar. Welnu, er zijn honderdduizenden die te veel hebben en miljoenen, die zelfs het allernoodzakelijkste ontberen. Ik probeer alleen het evenwicht een beetje te herstellen en dat is alles. Maar de evenaar staat nog lang niet in het midden, dat zal je wel niet onbekend zijn.

— Maar jij alleen, Edward, jij kunt onmogelijk... begon Brand opnieuw.

— Ik alleen kan de wereld niet maken zoals zij moet zijn, toegegeven. Mijn taak is dan ook maar heel bescheiden, vergeleken bij wat er eigenlijk gedaan zou moeten worden en dat op geregelde tijdstippen van de wereldgeschiedenis dan ook inderdaad gebeurt. Dan doet de massa wat ik als eenling doe en men noemt het dan revolutie. Geleidelijk wordt het evenwicht dan weer verbroken en een halve eeuw later begint men opnieuw.

— Maar dat wil dan toch zeggen dat alle moeite toch vergeefs is en dat er dus nooit een volkomen evenwicht zal zijn, zei Brand schouderophalend.

— Toch wel. Eens zal het volmaakte evenwicht komen, maar er zullen nog wel eeuwen moeten verlopen, eer het zo ver is. In de verdeling van het geld zit het natuurlijk niet, zoals sommige domkoppen menen, het zit in het principe, dat de aarde voor ons allemaal is en dus ook alles wat zij oplevert, kortom, dat de produktie algemeen moet zijn, omdat

iedereen er evenveel recht op heeft, van zijn geboorte af. Eens zal er een tijd komen, Charles, dat de arbeider, die acht uur lang aan een machine staat om kleine schroefjes te vervaardigen, uren aan uren, week na week en jaar na jaar, niet meer zal bestaan.

— Zijn die schroefjes dan overbodig geworden?

— Absoluut niet.

— Maar de machine, die ze maakt, moet toch bediend worden. Er moet toch toezicht zijn.

— Charles, nu zeg je iets zonder goed nagedacht te hebben. Je weet net zo goed als ik, dat er machines zijn, die zonder toezicht een hele dag arbeiden. Wij hebben zelf gezien (om bij het voorbeeld van de kleine schroefjes te blijven), hoe men een metalen staaf in een machine voerde, die volkomen automatisch, de godganselijke dag niets anders deed dan die schroefjes draaien, en nadat ze klaar waren, afvoeren naar een pakmachine terwijl op een centrale machinekamer het hele productieproces centraal gecontroleerd werd. Het eerste gedeelte van je protest was dus onjuist en het tweede gedeelte alleen in zo verre juist, dat het toezicht zich bepaalt tot enkele minuten per dag.

— Toegegeven, maar wat winnen wij daarmee? Als er voor elk soort werk zo'n machine wordt uitgevonden, dan hebben wij geen tiende gedeelte van het aantal arbeiders nodig, dan wij nu hebben.

— Dat is zo, Charles, maar vergeet niet, dat er een massa werk bestaat, dat niet gedaan kan worden, zonder dat de menselijke hand en vooral het menselijke brein, het bestuurt. Maar door al die automatisering zullen er in veel vakken minder mensen nodig zijn en die mensen kunnen ons hun tijd vullen met werk dat gezonder is dan het staan in een bedompte fabriek bij een machine, die hen geestdodende arbeid laat verrichten.

— Dat is zo, Edward, maar niet iedereen is geschikt voor hetzelfde werk.

— Natuurlijk niet, Charles, er zal dan ook altijd selectie blijven bestaan en de aanleg van elk mens zal de door-

slag geven voor het werk, waarvoor hij het meest geschikt is. Het zou mij te ver voeren hierover een uitgebreide theoretische verhandeling op te zetten, waarvoor ik misschien ook niet geschikt en deskundig genoeg ben, maar als je dit onderwerp interesseert duik dan maar eens in de uitvoerige literatuurlijst met boeken op dit gebied.

— En de weelde ?

— Wat bedoel je ? Juwelen ? Bont ? Kant ? Kostbare toiletten ? Welke vrouw zal daar nog iets om geven, als haar buurvrouw ze ook kan dragen. Het bijzondere van een vrouwenhoed zit in de omstandigheid, dat het de enige is. Bont wordt hierom zo sterk begeerd, omdat het zeldzaam is en duur. Als morgen de diamant evenveel kost als de glasruit, dan zal geen enkele vrouw er aan denken, zich met die steentjes te tooien, want zij kan er een ander de ogen niet meer mee uitsteken.

— Je bent niet erg vriendelijk voor het zwakke geslacht, antwoordde Brand glimlachend.

— O, ik noemde nu de vrouwen, maar de zogenaamde heren der schepping zijn weinig beter, wat dat betreft. Schaft maar eerst het geld af, en niemand zal de voorkeur geven aan een slecht lopend gouden horloge, boven een goed lopend stalen exemplaar. En nu hebben wij, lijkt mij, genoeg gefantaseerd, wij moesten nu maar eens spijkers met koppen slaan en uitmaken wat wij zullen doen. Maar wacht eens, laat mij eerst even dit berichtje uitlezen.

En toen las Raffles het kleine berichtje van de Chicago Tribune, dat de lezer aan het begin van dit hoofdstuk al vond. Hij liet de krant vallen, staarde in gedachten verzonken even naar het drukke gewoel op straat, en zei toen plotseling :

— Je wilt toch, geloof ik, naar de Franse Riviera of naar Zwitserland ?

— Dat zou mij inderdaad wel lijken.

— Is Italië ook goed ?

— Natuurlijk.

— Ken je Turijn ?

— Oppervlakkig. Ik ben er één keer geweest. Wou je daar soms heen ?

— Ja, ik wil die stad nog eens be-

zoeken. Er woont een man, wiens dochter een heel eigenaardig avontuur heeft gehad en zelfs nog heeft. Hier, lees dit berichtje maar eens.

Raffles schoof Brand de krant toe, met zijn wijsvinger bij het kleine bericht van de dagbladcorrespondent uit Turijn. Brand las het bericht vlug door, trok zijn wenkbrauwen hoog op en keek Raffles vragend aan.

— Wat heeft dit nu eigenlijk te betekenen ?

— Wel, het is, lijkt mij, nogal duidelijk. Die arme virtuoos dacht, dat zijn dochter dood was en zij zit in de harem van een sultan.

— Kom, kom, het zal wel een fabel zijn. Wij zijn in de komkommertijd. Die juffrouw Campanelli, of hoe zij anders heet, is een zeelang. Een Italiaanse vrouw in de harem van de Sultan van Muscat ; het lijkt mij ongelooflijk in deze tijd.

— Een ogenblikje, je vergeet dat vele landen deze tijd niet hebben bijgehouden, de Arabieren en de Turken, bijvoorbeeld, zijn in zekere opzichten buitengewoon conservatief en voorlopig zal de instelling van de harem nog wel enige tijd blijven bestaan.

— Ondanks de emancipatie van de Armenische, Arabische en Turkse vrouw ?

— Desondanks.

— Dus jij acht het mogelijk, dat er inderdaad een Italiaanse vrouw in die harem zit ?

— Dat is heel goed mogelijk.

— En zou die Sultan dan werkelijk de brutaliteit hebben gehad, ondanks het herhaalde en dringende verzoek van de moeder om de jongedame vrij te laten, haar in zijn harem gevangen te houden ?

— Waarom zou hij eraan toegeven ? vroeg Raffles schouderophalend. Hij weet wel dat de Engelse regering in het Midden-Oosten niet graag meer haar vingers zal branden en hij weet ook heel goed, dat iedere andere mogendheid zich ook nog wel eens zou bedenken, alvorens met geweld toegang te eisen tot de harem van de Sultan, even heilig als een moskee.

— Maar wie weet in welk een toestand dat ongelukkige meisje zich bevindt, antwoordde Brand.

— De benaming is niet helemaal juist ; je schijnt het berichtje niet nauwkeurig te hebben gelezen. Een jong meisje is zij nu bepaald niet. De mogelijkheid is ook niet uitgesloten, dat de Sultan, haar heer en gemaal, eenvoudig niet antwoordt, omdat zij zich daar op haar gemak voelt en er niet aan denkt naar het ouderlijk huis terug te keren. Ik moet er echter bijvoegen, dat dit niet erg waarschijnlijk is, want welke gezonde vrouw zou het geestdodende leven in een harem verkiezen boven dat in eigen land en in de vrijheid. Die haremvrouwen zijn eigenlijk erg ongelukkige schepsels, zij staan voortdurend onder bewaking van de eunuchen en haremwachters ; zij mogen zich alleen wat vertreden op een kleine binnenplaats, binnen in het vrouwenverblijf en die veel van de luchtplaats van een gevangenis heeft en verder brengen zij de tijd zoek met roddelen, toiletmaken, roken en zoechtigheid snoepen.

— Maar wat wil je nu eigenlijk te Turijn uitvoeren ?

— Ik wil Bufaletti opzoeken en hem vragen, of dat krantenbericht waarheid bevat.

— En als hij bevestigend antwoordt ?

— Dan zal ik aanbieden de zaak eens nader te onderzoeken.

— Dat meen je toch zeker niet ? Waarom in 's hemelsnaam ? vroeg nu Brand verschrikt.

— Wel, alleen maar bij wijze van variatie. Werkelijk, ik wil eens wat anders doen dan andermans brandkasten ope-

nen. De ene lijkt op de andere ; de inhoud is meestal ook dezelfde ; er is alleen maar een gradueel verschil ; kortom, het begint mij te vervelen. Een paar weken rust zullen mij goed doen.

— Noem je dat rust ? riep Brand uit. Wel man, je zult het je hele leven zo druk niet gehad hebben.

— Het is een ander soort drukte en je weet hoe bijzonder ik gesteld ben op romantiek. Ik weet dat het ouderwets is, ik weet dat het niet meer past in onze moderne tijd, maar ik houd er nu eenmaal van. Ik maak gebruik van een vliegtuig, van een duikboot, van een trein en een auto, ik telegrafeer en telefoneer en ik heb een hekel aan alles, als ik je de waarheid moet zeggen. O, de tijd van de postkoetsen met vier of zes paarden, van de postiljons met hun horens, van de kolossale zeilboten, van de schilderachtige gewaden...

— En van de trekschuiten, vulde Brand aan.

— Zeker, die waren er ook en ik weet niet of toen het leven niet gelukkiger was dan nu, maar wij zouden alweer afdwalen. Laten wij voet bij stuk houden. Er vertrekt toch morgen een boot naar Le Havre ?

— Inderdaad.

— Dan zullen wij ons moeten haasten om die nog te kunnen halen. Want wij moeten eerst naar New York, op zestien uur sporen hier vandaan. Laten wij maar gauw onze koffers pakken.

— Je wilt dus werkelijk naar Turijn ?

— Naar Turijn en naar Muscat, de prachtige stad aan de Golf van Oman.

HOOFDSTUK II.

VAN LE HAVRE NAAR TURIJN

Acht dagen later meerde een van de grootste schepen van de Compagnie Atlantique de « President Carnot » aan de grote aanlegsteiger in Le Havre en begaven de reizigers zich naar de grote douaneloods, waar de bagage onderzocht moest worden.

Raffles en Brand hoefden zich helemaal geen zorgen te maken : de Grote Onbekende had zich nog in Amerika ontdaan van de juwelen, die hij bij mevrouw Wynne had gestolen. Het was een van zijn vaste principes, nooit binnen het jaar de diamanten of parels, waarvan hij zich had meester gemaakt, te verkopen, en soms waren er wel drie jaren verlopen, alvorens Raffles er toe overging de juwelen te gelde te maken, na ze zelf door bijslipen of andere zetting onkenbaar te hebben gemaakt.

De juwelen waren ergens veilig in Chicago verborgen, op een plek alleen bij Raffles en Brand bekend en zo goed, dat niemand anders dan zij beiden ze zouden kunnen terugvinden.

Zij keken dan ook kalm toe hoe hun bagage gevisiteerd werd, betaalden het recht voor sommige voorwerpen, die zij hadden meegebracht en waren daarna vrij om te gaan waar zij wilden. Zij verlieten het terrein van de scheepvaartmaatschappij en vonden voor het grote hek een grote grijze auto, met achter het stuur 'n reusachtig gebouwd chauffeur. Het was James Henderson, de

chauffeur van Raffles, die aan de Grote Onbekende zijn leven te danken had en hem aandoenlijk trouw was.

Raffles liep op hem toe en zei vriendelijk :

— Je hebt goed opgepast, James. Wanneer kreeg je het telegram ?

— Gisterochtend, mylord. Ik ben toen maar dadelijk op weg gegaan, omdat het niet zeker was, wanneer het schip zou aankomen. Ik hoorde hier in Le Havre pas, wanneer de « President Carnot » verwacht werd. Ik hoop, dat mylord een goede overtocht heeft gehad ?

— Uitstekend, James.

— En u, mijnheer Brand ?

— Het kon niet beter, James, antwoordde Brand, die dichterbij was gekomen.

— Heb je, zoals ik je verzocht, kamers besteld in het hotel de la Gare ?

— Ja mylord. Het ging vrij moeilijk, want er zijn hier veel vreemdelingen.

— Dan zullen wij nu maar eerst daar heengaan en vandaag rust nemen, om morgen de reis voort te zetten.

— Is het onbescheiden als ik vraag wat het doel van de reis is, mylord ?

— Absoluut niet, James. Wij gaan naar Turijn.

— In Spanje, nietwaar ?

— Bijna, James, in Italië, antwoordde Raffles glimlachend.

— Ik wist wel dat het er warm was. En blijven we daar mylord ?

— Nee, James, wij gaan dan gauw verder naar Muscat.

— Muscat, mylord ?... Nooit van gehoord. Waar ligt die stad ergens, als ik vragen mag ?

— Muscat is de hoofdstad van Oman en Oman grenst ten noorden aan de Perzische Golf.

— Dank u, mylord... Dat is een heel eind uit de buurt... Ik veronderstel, dat daar de muskaatnoot groeit ?...

— Best mogelijk, James, maar eerlijk gezegd, weet ik het niet. Maar niemand zal het je kwalijk nemen, dat je er nog nooit van hebt gehoord en het is inderdaad een heel eind uit de buurt.

— Wordt het een plezierreis, mylord ?

— Dat zal helemaal van de omstandigheden afhangen. Ik denk het echter niet. En nu instappen, Charles, wij blijven vannacht hier en gaan pas morgen op weg naar Turijn.

De twee mannen stapten in de grote auto en Henderson bracht hen naar het hotel de la Gare, niet ver van het hoofdstation. De twee vrienden gingen direkt naar hun kamers, verfristen zich, lieten hun koffers uit de douaneloods halen en lunchten daarna in de luxueuze eetzaal van het hotel.

Zij brachten de middag door met een bezichtiging van de haven en van een museum van oudheden, waarvan Raffles een groot liefhebber was.

Toen zij die avond naar bed zouden gaan, vroeg Brand, terwijl hij Raffles terzijde nam :

— Is het nu echt nodig, Edward, dat je naar Muscat vertrekt om voor een wildvreemde Italiaan de kastanjes uit het vuur te halen ?

— Nodig is het beslist niet en ik betwijfel het zelfs of het nuttig is, maar het is avontuurlijk en dat doet voor mij de deur dicht. Stel je eens voor, wat ons daar in Muscat kan wachten.

— O, dat kan ik mij heel goed voorstellen, zonder een stap buiten Le Havre te doen ; wij lopen de kans een kogel of een yatagan tussen onze schouderbladen te krijgen en ik moet je eerlijk bekennen dat geen van beide mogelijk-

heden mij bijzonder aanlokt.

— Ja, er is aan dergelijke ondernemingen altijd enig gevaar verbonden, anders was het ook niet avontuurlijk. Een glas sherry bij de gezellige haard is ongetwijfeld een aantrekkelijk ding en er is geen gevaar ter wereld aan verbonden, maar avontuurlijk kan men het niet noemen. Overigens niets belet je natuurlijk te doen wat je zelf het verstandigst en voorzichtigst vindt en desnoods naar Londen terug te keren. Als ik mij niet vergis, kun je, wanneer je je een beetje haast, de nachttrein naar Calais nog halen.

— Die ironie heb ik nou niet verdiend, Edward. Je weet ook wel, dat ik niet laf ben en niet voor gevaar terugdeins, mits er enig nuttig effect van te verwachten is.

— Is het dan niet nuttig een jonge vrouw te redden uit een harem, waarin zij misschien tegen haar zin zit opgesloten ?

— Dat is het juist, misschien. Je weet het helemaal niet zeker, je vermoedt het alleen maar.

— Maar beste kerel, het is juist om mij zekerheid te verschaffen, dat ik naar Muscat wil vertrekken.

— Maar hoe stel je je optreden daar dan wel voor ? drong Brand aan. Je kunt je niet tot de gezant of de consul van je eigen land wenden, want die steekt natuurlijk geen vinger uit.

— Daar reken ik ook echt niet op.

— Wat dan ?

— Ik wil mij allereerst voordoen als gevolmachtigde van Bufaletti en ik wil mij wenden tot de hoogste paleisbeambten en als het moet tot Sultan Selim in hoogst eigen persoon.

— En wanneer dat niets uithaalt ? Ik neem nu eens aan dat men je inderdaad tot de Sultan toelaat.

— Dan zullen wij natuurlijk tot list onze toevlucht moeten nemen.

— Maar daarin schuilt juist het gevaar.

— Een hele juiste opmerking. Het is zelfs in Muscat niet zo gevaarlijk een audiëntie bij de Sultan aan te vragen

en het wordt nog minder gevaarlijk, naarmate het minder waarschijnlijk is, dat men een vreemdeling die audiëntie zal toestaan.

Brand keek Raffles nog enige tijd zwijgend aan, stak toen hem de hand toe, wenste hem goedennacht en verdween in zijn slaapkamer.

De volgende morgen waren de drie Engelsen vroeg op de been, daar er nog heel wat te doen was, voordat zij konden vertrekken. Zij hadden namelijk 'n visum nodig, op hun pas, maar nog in de loop van de dag werden hun de drie passen ter hand gesteld met visum op naam van graaf Panhurst, zijn sekretaris Burns en zijn chauffeur Brown, van welke drie fictieve personen Raffles uitstekende papieren bezat.

Niets stond nu hun vertrek langer in de weg en nog diezelfde avond reden zij over Rouaan naar Parijs, waar zij overnachtten, om de volgende dag aan de lange weg naar Turijn te beginnen. Zij kozen daarvoor dé gemakkelijkste weg, namelijk die over Dyon, Lyon en Grenoble loopt, zodat zij de Franse Jura en de Cevennes vermeden en als het ware tussen deze beide berggroeven doorreden. Aan de grens waar zij om vijf uur in de avond aankwamen, ondervonden zij maar weinig moeilijkheden en over de beroemde Pas Fréjus reden zij Italië binnen, om nauwelijks anderhalf uur later Turijn te bereiken.

Zij meenden voor die dag genoeg te hebben gedaan en Raffles, die bijna alle hoofdwegen in Europa evengoed kende als het Londense Strand, reed dadelijk naar het door een Fransman beheerd hotel, waar hij al de dag tevoren telegrafisch kamers had besteld.

Het was een verrukkelijke rit, moest Brand bekennen, toen hij zich na het goede diner behaaglijk uitstreckte in een van de gemakkelijke stoelen van de conversatiezaal van het hotel.

— En het wordt nog mooier, antwoordde Raffles. Wij reizen nu door een prachtig gedeelte van Italië en misschien is het jammer, dat wij nergens lang kunnen blijven, maar dat zal misschien bij

onze terugkeer beter kunnen gebeuren.

De drie Engelsen gingen vrij vroeg naar bed en de volgende ochtend deed Raffles onderzoek naar de woning van Bufaletti. De pianist bleek in Turijn vrij bekend te zijn, want het duurde niet lang of men had Raffles zijn woonplaats kunnen opgeven.

Het echtpaar bewoonde een tamelijk groot huis in de Via Cologna en toen Raffles en Brand er 's middags een bezoek gingen brengen werden zij direkt toegelaten. Zij stapten een vertrek binnen, niet rijk, maar met voortreffelijke smaak gemeubileerd en dat direkt in de eigenaar de kunstenaar verried.

Bufaletti had blijkbaar juist voor de vleugel gezeten en stond nu, wel enigszins verbaasd, op, om de beide vreemdelingen te begroeten. Hij hield nog het kaartje in de hand, waarop de naam van graaf Panhurst te lezen was en vroeg nu :

— Ik heb de eer met graaf Panhurst te spreken ?

— Die ben ik, Signor, antwoordde Raffles met een buiging. En deze heer is mijn sekretaris Burns.

— Maar u spreekt mijn taal uitstekend, graaf, riep Bufaletti uit, terwijl hij zijn bezoekers een stoel aanbood. Ik wil het echter niet verbloemen, dat ik wel enigszins verwonderd ben...

— Dat kan ik mij heel goed voorstellen, Signor, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn, nam er een klein krantenknipsel uit, stak het de Italiaan toe en vroeg :

— Zoudt u mij, voor wij verder gaan, kunnen zeggen of dit krantenbericht waarheid bevat ? U verstaat toch zeker Engels ?

— Voldoende om het te kunnen lezen, graaf.

Bufaletti had het stukje papier uit de hand van Raffles aangenomen en las het vlug door. Hij was onder het lezen een beetje bleek geworden, streek een paar keer door zijn dik grijs haar, dat in lange lokken op z'n fluwelen jas neerviel en zei toen :

— Het bericht bevat de waarheid, graaf. Inderdaad heeft mijn vrouw omstreeks anderhalve maand gelden een Turkse dame ontmoet, die jarenlang verblijf heeft gehouden in de harem van de Sultan van Bahrein en, zoals men dat zou kunnen noemen, wegens ouderdomsgebreken op nonactiviteit is gesteld. Haremdames hebben veel tijd en brengen die door met allerlei futiele bezigheden en zij roddelen er lustig op los. Er wordt gefluisterd en kwaad gesproken en nieuwtjes gaan er van mond tot mond. Op deze manier kwam zij ook de naam te weten van de Engelse dame, die in de harem van de Sultan van Muscat zat, dat evenals Bahrein aan de Perzische Golf is gelegen. Zo kon zij aan mijn vrouw vertellen wat dit dagbladbericht zegt.

— Was uw dochter alleen aan boord van de « Ancona » ?

— Nee, met mij. Ik maakte een tournee en zij vergezelde mij.

— Hoe oud was zij toen ?

— Zeventien jaar.

— Hoe komt het dat u steeds gemeend hebt, dat zij bij de schipbreuk verdronken moest zijn. Bleef zij dan niet bij u ?

— Zij was in een andere reddingsboot, graaf, en wij zagen haar in de halve duisternis van de aanbreekende dag voor onze ogen omslaan en ondanks mijn wanhopig geschreeuw, wilden die opvarenden van mijn eigen boot geen hulp bieden, want onze sloep was al tot zinken toe met passagiers geladen.

— Lijkt het u zelf mogelijk, dat uw dochter inderdaad 't lot getroffen heeft als slavin aan de Sultan van Muscat te worden verkocht ?

— Ik weet het niet, graaf, dit is alles wat ik u kan zeggen. Het lijkt mij echter niet onmogelijk.

— Een onbescheiden vraag, Signor, vroeg Raffles. Hoe komt het dat u nooit moeite gedaan hebt te onderzoeken of die Turkse vrouw waarheid heeft gesproken ?

— Geloof u soms, dat ik dat heb nagelaten ? riep de kunstenaar veront-

waardigd uit. Sedert anderhalve maand heb ik hemel en aarde bewogen om enig bericht over mijn kind te krijgen, maar alles was vergeefs. Ik kreeg zelfs geen antwoord, evenmin als mijn vrouw.

— Er is toch een Italiaanse gezant te Muscat ?

— Dat wil zeggen, een zaakgelastigde. Natuurlijk heb ik mij ook al tot hem gewend, maar ik kreeg ten antwoord, dat hij alles had gedaan wat hij kon, door aan een van de paleisbeambten de vraag te stellen of er inderdaad een Italiaanse jonge vrouw in de harem verbleef.

— En wat antwoordde men hem op die vraag ?

— Niets anders dan dat geen enkele paleisbeampte ook maar de flauwste notie had van de bevolking van de harem. Er waren eunuchen aangesteld, die ieder jaar op de markt in Trebizonde, Smyrna en Bizetta de levende voorraad opnieuw gingen aanvullen en die kerels zwegen als een graf. Ik verzeker u, graaf, dat het geheim van de harem voortreffelijk bewaard blijft en dat geen onbevoegde daar wordt toegelaten, zelfs niet de naaste familieleden van de Sultan.

— Maar Sultan Selim zelf ?

— O, hij is niet te bereiken.

— Hebt u er nooit aan gedacht om persoonlijk naar Muscat te gaan ?

— Zeker heb ik dat, maar daarvan heb ik moeten afzien. Vrienden van mij, die op de hoogte zijn van de toestanden in die stad hebben mij gezegd, dat ik een volkomen vergeefse reis zou maken en dat ik mij aan grote gevaren zou blootstellen, zonder de minste kans op welslagen. Ik heb daar vrij veel vrienden, leden van de Italiaanse kolonie, die al van alles geprobeerd hebben, zonder dat het iets mocht baten. Nee, ik vrees dat ik de hoop zal moeten opgeven, mijn arm kind ooit terug te zien.

— Dat moet u niet doen, Signor, want ik ben hier gekomen om u voor te stellen een onderzoek te doen naar de verblijfplaats van uw dochter.

HOOFDSTUK III.

VAN TURIJN NAAR MUSCAT

Bufaletti keek Raffles een ogenblik verbaasd aan en zei toen, op een toon, alsof hij niet goed verstaan dacht te hebben :

— Wilt u zeggen, graaf, dat u naar Muscat wilt gaan, om onderzoek te doen naar mijn kind ?

— Zo is het, Signor, antwoordde Raffles.

— Maar, graaf...

— Ik weet, wat u zeggen wilt, viel Raffles hem glimlachend in de rede. Ik ben u volkomen onbekend en het moet u vreemd voorkomen, dat een Engelsman, zonder u in het minst te kennen, zich aanbiedt, om dit voor u te doen.

— Inderdaad, graaf... ik...

— Ik had het wel geraden. Laat ik u daarom direkt zeggen, dat ik alles op mijn elgen risico en gevaar zal doen. Ik ben alleen bij u gekomen, in de hoop van u enige nadere bijzonderheden te kun-

nen vernemen, die mij het onderzoek zouden vergemakkelijken. En dan heb ik natuurlijk een volmacht nodig, om namens u te mogen optreden.

— Maar graaf, met welk doel zoudt u zich die grote offers getroosten terwille van een u totaal onbekend man ? riep Bufaletti verwonderd uit.

— O, de reden is heel simpel, Signor, en ik wil mij echt niet voordoen als een drakenvechter. Ik beschouw zo 'n onderneming als sport, niets meer ; het is altijd mijn zwak geweest, mij met dergelijke zaken te bemoeien, zodra ik ergens onrecht meen te bespeuren, dwang of overheersing.

Raffles gaf Brand een wenk, die tot dusverre zijn mond had gehouden en beiden stonden op om afscheid te nemen.

— Gaat u al weg ? riep Bufaletti uit. Wilt u niet kennis maken met mijn vrouw ?

— Ik wist niet, dat mevrouw Bufaletti thuis was, waarde maestro, riep Raffles uit. Natuurlijk zal ik het mij een eer achten kennis met haar te maken en dan zou ik het nog bijna vergeten : beschrijf mij uw dochter zo nauwkeurig mogelijk.

— Ik heb iets beters dan een beschrijving, hier hebt u haar foto.

Hij had de foto van een mooi meisje van de vleugel genomen en gaf het Raffles die het enige tijd bekeek en het toen teruggaf met de woorden :

— Het is een gezicht, dat men niet zo gauw vergeet, als men het eenmaal gezien heeft. En ik zou u voor alles ter wereld niet van uw foto willen beroven.

Op dat ogenblik ging de deur open en mevrouw Bufaletti kwam binnen, een nog zeer knappe vrouw, ondanks haar vijfenveertig jaren, met dik, glanzend zwart haar en een onberispelijk Romeins profiel. Haar echtgenoot stelde haar direkt voor en een half uur later vertrokken de twee vrienden weer en lieten het echtpaar achter in een toestand van diepe ontroering en hoop.

Het was omstreeks drie uur in de middag, toen zij in het hotel terugkeerden.

— En zeg mij nu eens welk reisplan je hebt vastgesteld ? vroeg Brand een paar uur later, nadat zij een wandeling door de mooie stad hadden gemaakt.

— Ik geloof, dat wij er het verstandigst aan doen als wij onze auto in Venetië achter laten en verder met de trein reizen over Triest, Belgrado en Boekarest, om dan van Kustanje af met een boot verder te gaan.

— Hoe lang zou die reis duren ?

— Op zijn gunstigst vier dagen. Ik neem dan aan, dat wij in Kustanje dadelijk een boot vinden en niet geruime tijd hoeven te wachten, wat niet eens zo gek zou zijn, want het scheepvaartverkeer is daar niet erg geregeld. Wij zullen het echter wel zien.

— Wanneer vertrekken wij ?

— Morgenochtend.

En zo gebeurde het dan ook, dat de grote auto de volgende ochtend omstreeks acht uur voor het hotel ver-

scheen.

Raffles ging ditmaal achter het stuur zitten en de reis begon. En wéér kon Brand de opmerking maken, dat Raffles een buitengewoon geheugen had voor de plaatselijke gesteldheid van een land. Hij hoefde geen enkele keer de weg te vragen, maar reed aan een stuk door over Milaan, Brescia, Verona en Padua naar de beroemde Lagunen stad, het verrukkelijke Venetië, waar de drie reizigers na een vlotte reis ongeveer om tien uur in de avond aankwamen.

Zij waren echter tamelijk vermoeid en gingen vroeg naar bed in het hotel des Anglais, waar men hen voor grof geld nog een kleine kamer kon inruimen, want het toeristenseizoen was op zijn hoogtepunt. Nog diezelfde avond informeerde Raffles naar een reisgelegenheid en wat men hem vertelde, was nu juist niet in staat hem veel vertrouwen te schenken in de goede afloop van de reis, want de berichten uit Joegoslavië luidden verre van geruststellend. Zeker, er vertrokken nog treinen, maar of zij binnen een redelijke tijd op het eindpunt aankwamen, dat was een andere zaak.

Raffles begreep wel dat hij weinig keus zou hebben en daar het een vrij grote omweg zou zijn, heel Italië tot Messina door te trekken, om daarna met een boot naar Athene over te steken, besloot hij het er maar op te wagen en liet dus drie plaatsen bespreken in de trein, die van Venetië naar Triest en verder naar Agram en Belgrado zou vertrekken. Er liep iedere dag maar één trein, dwars door de Balkan en het was nu zaak deze niet te missen.

De auto werd in bewaring gegeven in de grote garage van het hotel, de drie reizigers gingen naar bed, genoten een versterkende slaap en stonden de volgende ochtend om vijf uur op, want om half zeven vertrok de trein.

De trein vertrok precies op tijd en een paar uren later was Triest bereikt. Daar deden zich al direct enige moeilijkheden voor, want het treinpersoneel werd hier vervangen.

Toch vertrok de trein weer op tijd en men bereikte ook Agram zonder dat er iets bijzonders was gebeurd.

Het was echter duidelijk, dat waarschijnlijk al de volgende dag de reis met heel wat meer ongemakken zou plaats vinden.

In Belgrado stapten alle reizigers uit en hier overnachtten de drie Engelsen opnieuw, om de volgende dag verder te reizen.

Het was een zonderling allegaartje, dat er die ochtend in de Balkantrein handelaars, Russen, Turken, Armeniërs stapten. Galicische spekulanten, Grieken en Arabieren in hun schilderachtige gewaden, en al die mensen zagen er weinig vertrouwenwekkend uit en beloerden elkaar vijandig.

Aan de indeling in klassen scheen men zich al heel weinig te storen, want de eerste klasse coupé, waarin Raffles, Brand en Henderson waren gaan zitten, werd al gauw als het ware bestormd door een troep Kroaten, die er verre van zindelijk uitzagen.

Inmiddels had de trein zich in beweging gezet en de reizigers moesten dus wel genoegen nemen met het gezelschap van de Kroaten, die opgewonden onder elkaar praatten en nu en dan een steelse blik wierpen naar de vreemdelingen, die tegenover hen zaten.

Het was geen erg aangename reis, want de trein reed langzaam en stopte

voortdurend, soms wel 'n half uur lang. Maar eindelijk bereikte men dan toch het doel van de reis, Boekarest, en hier moest voor de tweede keer overnacht worden.

De volgende dag ging de reis weer verder en nu had men voorlopig het ergste achter de rug, want het treinverkeer in Roemenië was tamelijk goed geregeld.

De afstand tot Kustanje werd in twee en half uur afgelegd en het was in deze havenplaats van de Zwarte Zee, dat de drie Engelsen de lunch gebruikten, blij, dat zij eindelijk bevrijd waren uit de tochtige, rammelende, totaal vervuilde wagens van de Balkan Spoorwegen.

Raffles informeerde direkt bij de kelner, die hen bediende, een Oostenrijker, wanneer er 'n boot naar Constantinopel vertrok en hij hoorde tot zijn vreugde, dat er nog diezelfde namiddag een schip zou vertrekken en dat de dienst tussen Kustanje en de Turkse hoofdstad vrij geregeld werd onderhouden. Raffles haastte zich dus plaatsen aan boord van dit schip te laten bespreken, dat, naar hij vernam, de afstand tussen de beide steden in ongeveer acht uur aflegde.

Zij lieten onmiddellijk hun bagage aan boord van het schip brengen, een tamelijk groot vaartuig en bijna nieuw, wat hen niet weinig verwonderde en een half uur later werd het anker gelicht en koos het vaartuig zee.

HOOFDSTUK IV.

RAFFLES BERAAMT ZIJN PLAN

Het was al volkomen donker, toen de boot tenslotte in de haven van Constantinopel meerde, de beroemde Gouden Hoorn.

De passagiers gingen van boord en allen werden nauwkeurig gevisiteerd. Maar Raffles en zijn beide reisgenoten hoefden niet te klagen ; zodra het bleek dat zij Engelsen waren, namen de Turkse douaniers een buitengewoon beleefde houding tegen hen aan, waarschijnlijk op last van hoger hand.

Daar Raffles al in Turijn kamers had besteld in een van de grootste hotels van de Europese wijk, hadden zij weinig moeite zich een onderdak te verschaffen, al was het dan ook tegen een buitensporige prijs, tenminste in Turks geld omgerekend. Het hotel lag niet ver van de Bosporus, aan het beroemde Top Haneplein, zeker een van de schilderachtigste van de hele wereld.

Raffles en zijn beide reisgenoten gebruikten een eenvoudige avondmaaltijd, bereid door een Franse kok en die niet eens zo slecht was en gingen toen onmiddellijk naar bed.

Een stralende ochtendstond wekte hen de volgende dag vroegtijdig en

Brand slaakte een kreet van verrukking toen hij het gordijn van zijn slaapkamer terugsloeg en naar buiten keek.

Het was reeds tamelijk druk op het grote Top Haneplein. Daar liepen al de kooplui met hun eigenaardige witte puntmutsen van schapenvacht, de Syrkasiërs in hun kleurrijke gewaden, de kromme yatagan met het koperen gevest in de zijden gordel, in het wit geklede Nubische negers, Turken uit de volkswijk, sommigen nog met een fez, maar de meesten met een alpino op het hoofd, de voeten in rood leren mullen, Georgiërs krachtig gebouwde mannen, met een buitengewoon regelmatig gevormd gezicht en verder Arabieren, Egyptenaren, Grieken en Armeniërs. Veel kooplui hadden hun kraampjes al opgezet en verkochten zoete vijgen uit Smyrna, dadels, tapijten uit Teheran en Bockhara, olijven en allerlei zuidvruchten. Zij schreeuwden en riepen elkaar toe in de veelvoudige talen en dialecten, waaraan de Balkan zo rijk is.

Een ogenblik rustte het oog van de jongeman op dit drukke, schilderachtige gewoel, maar toen liet hij de blik verder dwalen. Heel in de verte, aan de

overkant van de smalle zee-arm, die Constantinopel van Skutari scheidt, kon hij het serail zien liggen en het paleis van de Sultans. In het zuiden strekte zich de stad over de heuvels uit, wit en badende in zonlicht.

Het was zo mooi en zo verrassend, na de duisternis van gisteren bij de aankomst, dat Brand zijn ogen vochtig voelde worden. Toen voelde hij een hand op zijn schouder en een zachte stem zei:

— Is het niet wonderlijk mooi en is het eigenlijk niet vreselijk jammer, dat er hier zo veel gemoderniseerd is? Maar ja, de vooruitgang is niet tegen te houden en dat is maar goed ook. Ik ben al erg blij, dat er nog wat overgebleven is van de oude schilderachtigheid. Ik zou niet graag zien, dat men die prachtige Georgiërs in hun soepele witte gewaden, die schilderachtige Arabieren met hun burnous, die Perzen met hun mutsen van schapenvel, in een confectiepakje van drie pond gingen steken en hun een hoedje op het kort geknipt haar zetten.

Het was Raffles, die deze woorden had gesproken en hij keek over Brand zijn schouder heen, over het plein van Top Hane en over het blauwe water van de Gouden Hoorn.

Raffles en Brand kleedden zich verder aan en gingen naar de eetzaal. Het hotel was het eigendom van een Engelsman en het was werkelijk uitstekend ingericht. En terwijl de twee vrienden aan het ontbijt zaten, begon Brand:

— Wat zullen wij nu doen?

Raffles antwoordde niet direkt, maar bleef enige ogenblikken peinzend voor zich uitkijken.

— Dat weet ik zelf nog niet precies, zei hij eindelijk. Ik kon gisteravond niet direkt in slaap komen en toen heb ik erover liggen nadenken op welke manier wij verder zullen reizen. Er zijn verschillende mogelijkheden. Wij zouden, om te beginnen, hier een auto kunnen huren, of er een kopen en ons daarmee naar Skutari laten overbrengen en vandaar over Broessa, Syrna en Aleppo naar Bagdad rijden.

— Zijn het goede wegen, die je daar

opnoemt? vroeg Brand.

— Zeker weten doe ik het niet, zei Raffles, maar ik denk het wel, want de laatste tijd is het verkeer in die streken geweldig toegenomen. In Bagdad zouden we de auto gemakkelijk kunnen verkopen en dan zouden wij een vliegtuig van de K.L.M. kunnen nemen naar Muscat.

— En op welke manier kan het anders nog? vroeg Brand.

— Wel, de gemakkelijkste manier zou zijn met 'n mailboot naar Aden te gaan, in Aden een auto te huren of te kopen en dan langs de zuidelijke grens van de zandwoestijn van Saoedia-Arabië naar Muscat te rijden. Het enige nadeel van deze laatste route is de tijdsduur. De eerste manier is minder tijdrovend, maar vermoeiender. Waaraan geef jij de voorkeur, Charles?

— Als ik het zeggen mag, Edward, voel ik veel voor de mailboot.

— Goed, laten we het daar maar op houden. Veel scheelt het in ieder geval niet...

En zo gebeurde het, dat vijf dagen nadat dit gesprek was gevoerd, een vreselijk stoffige auto, waarin drie bruin verbrande en vermoeide reizigers gezeten waren, Muscat binnenreed. De drie reizigers waren Raffles, Brand en Henderson, die elkaar als chauffeur hadden afgelost en die nu hartstochtelijk verlangden ten eerste naar een verfrissende dronk, ten tweede naar een bad en ten derde naar enige uren bedrust.

Het was niet erg moeilijk om deze verlangens in vervulling te doen gaan. Aan de haven stonden enige imposante gebouwen, waaronder twee hotels, die naar het uiterlijk althans veel comfort beloofden. Zij stapten daar uit en, na de auto in de hotelgarage te hebben neergezet, verzorgden zij de in- en uitwendige mens.

Die dag deden ze verder niets meer. Na een smakelijke maaltijd, die het vermoeden wekte, dat een Franse kok in de keuken de scepter zwaaid, slenterde het drietal nog een poosje de stad in, die allerlei bezienswaardigheden bood en

gingen daarna vroeg naar bed, omdat zij de volgende ochtend zo vroeg mogelijk en in alle ernst met hun onderzoekingen wilden beginnen in verband met het doel, dat hen hierheen had gevoerd.

Om zeven uur al 's ochtends stapten zij de volgende dag de eetzaal in, maar er was nog niemand aanwezig, behalve de zogenaamde nachtportier, die half slapend op zijn aflossing zat te wachten. Brand liep een eindje de straat op in de richting van de haven, terwijl Raffles en Henderson naar de garage gingen, waar laatstgenoemde de auto aan een grondige inspectie onderwierp.

Een uur daarna zaten Raffles en Brand aan een van de gedekte tafeltjes in de eetzaal, waarop spoedig een dampende schotel spiegeleieren met ham verscheen, alsmede brood, boter en de onvermijdelijke Engelse marmelade.

Henderson had er de voorkeur aan gegeven zijn ontbijt te gebruiken in de garage, waar hij al druk bezig was de auto schoon te maken en weer in prima conditie te brengen.

Het gesprek tussen Raffles en Brand draaide natuurlijk helemaal om de manier, waarop zij de onderneming zouden aanpakken.

— Zodra Henderson klaar is met de wagen gaan wij op verkenning uit, begon Raffles. Ons eerste doel is de omgeving van het paleis van de Sultan en naderen dan het vrouwenverblijf zo dicht mogelijk. Want het spreekt vanzelf, dat wij dit alles eerst heel goed moeten kennen, voordat wij verder iets kunnen beginnen. Hier geldt het meer dan ooit, dat de kennis van de plaatselijke gesteldheid de helft is van het succes.

— En als die kennis je voldoende lijkt ?

— Ja, dan komt de grote moeilijkheid, dan moeten wij onder een of andere vermomming het paleis en later zelfs het vrouwenverblijf binnendringen.

— Laten wij eens aannemen, dat jufvrouw Bufaletti voor haar eigen genoegen in de harem verblijft, wat denk je dan te doen ?

— Rechtsomkeert maken. Als zij aan de harem de voorkeur geeft boven het vrije leven daarbuiten, dan trek ik mij natuurlijk van de zaak niets aan en zal ik mij tevreden stellen met de Sultan een beetje te bestelen. De man is schrikbarend rijk.

— Is het waar dat geen van de haremvrouwen ooit een voet buiten haar gevangenis mag zetten ?

— Dat is alleen aan de favorite toegestaan. Zij mag, maar dan zwaar gesluierd, het vrouwenverblijf en zelfs het paleis verlaten.

— Maar dan blijft Singnora Bufaletti ook ongetwijfeld naar eigen verkiezing in de harem, riep Charles uit.

— Waarom denk je dat ?

— Wel, omdat zij dan gelegenheid te over zal hebben, te vluchten, wanneer zij dat wil.

— Wat je daar zegt Charles, is niet helemaal juist. Als ik zeg, dat de favorite het vrouwenverblijf mag verlaten, dan bedoel ik daarmee, dat zij dit alleen kan doen onder gewapende geleide. Zij is dan vergezeld door een viertal eunuchen en een paar slavinnen. Aan ontsnappen valt natuurlijk niet te denken. Wij blijven er dus bij, dat wij allereerst de omgeving eens gaan opnemen. Haast je wat, dan beginnen wij zo snel mogelijk.

De twee vrienden beëindigden haastig hun ontbijt en daarna werd Henderson geroepen.

Deze kreeg opdracht de auto startklaar te maken en voldoende benzine en olie te tanken voor een lange rit. Nadat dit gebeurd was, was het alweer Raffles, die achter het stuurwiel kroop, want hij kende de hoofdstraten al voldoende, om geen vrees voor verdwalen te hoeven koesteren.

Hij reed over het plein van Ismalun, langs een prachtige moskee van Mahomed en een fraaie fontein in Arabische stijl en vervolgens langs de Zeeboulevard van de Golf van Oman, die de verbinding vormt tussen de Straat van Ormuz en de Perzische Golf.

Ze volgden nu langzaam de weg die

hen naar het Serail voerde, behorende bij het paleis van de Sultan. Het paleis zelf besloeg een grote oppervlakte, het was een kleine stad op zichzelf, omringd door een drie meter hoge muur, hier en daar onderbroken door uitkijktorens.

Het paleis lag op ongeveer een half uur afstand van de eigenlijke stad, maar men vond hier in de onmiddellijke nabijheid talrijke klosken, zoals de Turken hun theekoepels noemen en waar zij 's zomers vaak plegen te verpozen om te genieten van het heerlijke uitzicht over de Golf. Dicht bij de oever moest, naar Raffles gehoord had, het vrouwenverblijf liggen. Het was omgeven door een ruim plein, dat aan de kant van de zeearm was afgesloten door een muur van meer dan drie meter hoog, die onmiddellijk aan het water grensde en door de golfjes bespoeld werd.

Raffles bracht de auto tot stilstand en liet zijn blikken over deze verzameling van grote en kleine gebouwen, zuilengalerijen, minarets en marmeren bekkens gaan, waarin voortdurend kris-

tal helder water klaterend neerstortte.

Ongeveer in het midden van de voor-naamste muur bevond zich een groot verguld hek, dat op het ogenblik gesloten was en waar aan weerskanten een soldaat op post stond, het geweer aan de voet.

Raffles nam dit alles enige tijd in zich op en zei toen zacht :

— Nu de padisja wordt goed bewaakt, dat is zeker.

— Wat is een pad is ja voor een ding, mylord ? vroeg Henderson. Is het iets kostbaars ?

— Dat is de vraag, Henderson, antwoordde Raffles glimlachend. De padisja is de Grote Heer, Zijne Majesteit, kortom, de Sultan. Maar wacht eens, wat gebeurt daar nu ?

— Zij openen het hek, riep Brand uit. Ik kan op de binnenplaats een paar gezadelde paarden zien staan.

Maar op dat ogenblik begonnen de soldaten voor de poort druk in hun richting te wuiven en opgewonden gebaren te maken.

HOOFDSTUK V.

ONVERWACHTE HULP

Henderson keek een ogenblik met gefronste wenkbrauwen naar de heftig gesticulerende soldaten en vroeg toen :

— Wat willen die aangeklede apen, mylord ? Willen zij vechten ?

— Schijnbaar willen zij dat wij de weg vrij maken, zei Raffles. Maar wat is dat nu weer ?

Zijn blik gleed langs de prachtige, zware ceders heen, naar de zee, die hier ter plaatse weinig bevaren was en waar een klein motorbootje te zien was, dat dicht bij de muur van het vrouwenverblijf doelloos scheen te manoeuvreren. Er zat maar één persoon in, van wiens gezicht op die afstand weinig te zien was, maar die 'n Europeaan moest zijn, naar zijn kleding en huidskleur te oordelen.

En nu was er boven op de muur van het plein, dat het vrouwenverblijf omgaf, een grote helemaal in het wit geklede, bijna zwarte bewaker verschenen, die iets tegen de man in het motorbootje scheen te schreeuwen en dreigende bewegingen tegen hem maakte.

De motorboot voer langzaam stad-

waarts.

Maar nu werd de aandacht van de drie Engelsen weer op het paleis gevestigd.

De soldaten naast het hek zwaaiden met hun armen als molenwieken en Raffles vond het geraden, een stukje met de auto uit te halen, zodat er ruimte in overvloed bleef voor anderen om te passeren.

En op dat ogenblik verscheen er een prachtige landauer, à la Daumont bespannen met vier paarden, mooie schimmels, met rode tuigen, die rijk met zilver waren beslagen. 't Rijtuig beschreef een sierlijke boog en kwam nu recht op het hek aan, terwijl de soldaten front maakten en het geweer presenteerden. Achter het rijtuig kwamen nog twee andere calèches, met twee paarden bespannen van de bok gereden en in elk waarvan een drietal mannen gezeten was.

Bovendien reed ter hoogte van ieder portier van de landauer een cavalerist, de karabijn aan de bandelier over de schouders, de sabel kletterend op de heup en tenslotte liepen er voor de paar-

den twee lopers uit in het wit gekleed met korte kniebroeken, blote benen, sandalen en op de zwarte kroeskop een rode fez. In de rechterhand hielden zij een korte staf van rood gelakt hout en geen enkele Turk of Arabier zou het gewaagd hebben, niet onmiddellijk gevolg te geven aan hun wenk om opzij te gaan, want anders zouden zij op gevoelige wijze kennis gemaakt hebben met deze stokken van hard hout.

Deze jonge voorlopers worden van jongsaf getraind voor dit werk, dat hen niet in het minst scheen te vermoeien. Zij liepen in een gelijkmatige draf, de linkervuist in de heup, vlak naast elkaar en precies in de pas.

Een ogenblik later passeerde de kleine stoet. De landauer reed tamelijk snel maar toch niet zo vlug of de drie Engelsers hadden de twee vrouwen kunnen zien, die achterover in de kussens leunden.

Beiden waren gesluierd en nog wel op de ouderwetse manier : dat wil zeggen, dat er van hun gezicht niets anders te zien viel dan de ogen, de wenkbrauwen en een smalle streep van het voorhoofd.

De ogen van een van de beide vrouwen die zeker ook de jongste was, waren groot, zwart en schitterend, maar zij hadden onmiskenbaar een melancholieke uitdrukking. Een ogenblik hadden haar blikken en die van Raffles zich gekruist en de stoutmoedige avonturier las in die ogen, in dat onderdeel van een sekonde genoeg, om hem tot optreden te doen besluiten.

Hij begreep echter direkt, dat het zelfs op deze niet druk bezochte weg heel gevaarlijk en zelfs roekeloos zou zijn een poging tot ontvoering te wagen. Want er waren niet minder dan dertien personen, de voorlopers en de slaven, om de gunsteling van de Sultan te bewaken ; want dat zij het inderdaad was, daaraan kon natuurlijk geen ogenblik getwijfeld worden. Aan geen enkele andere vrouw, zou het toegestaan worden, het paleis te verlaten.

De tweede vrouw, die in het rijtuig zat, was veel ouder en blijkbaar een van

de opzichteressen van de harem.

De hele stoet was snel voorbijgereden en een ogenblik hadden de eunuchen in de volgrijtuigen een boze blik geworpen op de drie vreemdelingen, op de « gisurs », de ongelovige honden, die het waagden een onbeschaamde blik te slaan op de gunsteling van de Padisjah.

Maar de grote, vergulde hekken werden alweer gesloten en Raffles bleef besluiteloos wat te doen. Toen hij 'n blik op de zee wierp, zag hij, dat de kleine motorboot met grote spoed naar de stad vaarde, ofschoon het vaartuigje niet hard genoeg liep, om de equipage van de Favorite te kunnen bijhouden, hetgeen toch blijkbaar zijn doel was.

— Wat drommel, wat wil die jongeman toch ? mompelde Raffles halffluid.

— Hij is misschien wel verliefd op die Italiaanse jongedame, opperde Henderson lachend.

— Je zegt dat gekscherend, James, maar dat klinkt beslist niet zo dwaas, antwoordde Raffles. Zoiets is meer voorgekomen.

— Wat zullen wij nu doen ? vroeg Brand die de rijtuigen nog nakeek.

— Naar de stad teruggaan, beste kerel, antwoordde Raffles. Ik weet nu wel hoe het hier uitziet en op welke manier wij het beste in het paleis kunnen binnendringen. Ik wil die rijtuigen wel eens volgen.

Raffles voegde de daad bij het woord, liet de auto keren en begon de equipages op tamelijk grote afstand te volgen, om bij de bewakers geen achterdocht te wekken.

De kleine stoet reed door het Serail en bereikte vervolgens het eigenlijke Muscat. Daar werd stil gehouden voor een grote bazar en het was duidelijk dat de jonge vrouw inkopen wilde gaan doen. Maar zij deed het niet alleen : een paar eunuchen waren ook uitgestegen en gingen met haar de bazar binnen.

Raffles had de auto op enige afstand naast het voetpad geparkeerd en wachtte geduldig op wat er zou gebeuren. Meer dan een half uur verstreek en toen

pas keerde de gunsteling uit de bazar terug.

Zij was nauwelijks op straat of een armoedig gekleed bedelaar, met lompen behangen, baande zich een weg tussen de eunuchen door en vroeg met schorre stem om een aalmoes, terwijl hij de hand bevend naar de gunsteling uitstrekte. Maar inmiddels waren de lopers al naderbij gekomen, die dreigend hun rode staven ophieven, terwijl de eunuchen de bedelaar ruw opzij wilden dringen. Maar deze liet zich jammerend voor de favorite in het stof van de straat vallen, greep de zoom van haar lang kleed en probeerde zelfs haar hand te grijpen.

Op dat ogenblik werd hij ruw overeind getrokken en met stompen en slagen verdreven.

Raffles en Brand hadden niets van het kleine tafereeltje gemist. Zij waren uitgestapt en naderbij gekomen.

— Ik ben blij, dat wij Henderson achter het stuur hebben gelaten, zei Brand op zachte toon. Onze driftige vriend zou natuurlijk niet geaarzeld hebben zijn vuisten aan het werk te zetten en die kerels in hun zwarte jassen en onnozele gezichten op een vracht slagen te onthalen. Intussen, het voorval schijnt de gunsteling meer te hebben aangegrepen dan zij verdient. Zij is er helemaal ontdaan van.

— Dat verwondert mij niet zo erg ; de bedelaar heeft haar net een klein briefje in de handen gedrukt, zei Raffles. Volg hem en overtuig je waar hij blijft ; wij wachten in het hotel des Anglais, daar kun je mij rapporteren wat je ontdekt hebt.

— Ben je zeker van wat je daar zegt, Edward ? Ik heb niets gezien.

— De bewakers gelukkig ook niet. Het zou de arme vrouw slecht kunnen vergaan, als het mocht uitlekken dat zij in verbinding staat met iemand buiten het vrouwenverblijf, al is zij honderdmaal de gunsteling. De Hoge Heer gekscheert niet met zulke dingen. Gelukkig zijn de zeden nu een beetje verzacht, maar de vader van de tegenwoordige heerser ontzag zich echt niet, dames die

zijn ongeneegen hadden opgewekt, een kopje kleiner te laten maken, of in het allergunstigste geval een paar dozijn zweepslagen te doen geven.

— Lief land, mompelde Brand.

— Charles het is een prachtig en een schildersachtig, het is een romantisch land, alles wat je wilt, maar het behoort onder de beschaafde naties niet thuis. Maar haast je nu, de bedelaar wil weggaan. Wacht echter nog even totdat de gunsteling is vertrokken. De jonge vrouw was weer in de equipage gestegen en toen zij zich neerzette, wierp zij nog een vluchtige blik op de bedelaar, die in een gebukte houding stond en zijn pijnlijke ledematen wreef, getroffen door de harde stoten van de voorlopers. De stoet zette zich in beweging, nadat de winkelbedienden verscheidene pakjes in het rijtuig hadden gelegd en verdween, terwijl de omstanders eerbiedig opzij op de voetpaden bleven staan.

Raffles en Brand knikten elkaar even toe en de jongeman begon de bedelaar zo onopvallend als het maar kon te volgen, terwijl Raffles nog even op dezelfde plek bleef staan en toen zijn auto ging opzoeken, die door Henderson bewaakt werd, die als een wrekende God achter het stuur zat, bereid om bij de minste aanleiding iedere Arabier, die het voertuig te na kwam, een draai om de oren te geven.

Raffles ging dadelijk weer achter het stuur zitten en reed naar het hotel des Anglais, waar de wagen in de garage neergezet werd.

Het was toen omstreeks één uur in de middag. Raffles moest alleen lunchen, want hij begreep wel, dat Brand niet zo gauw zou terugkeren.

Hij liet zijn gedachten gaan over wat hij net had gezien. Dát stond wel bij hem vast : de man, die het briefje zo behendig in de kleine hand van de favorite had weten te moffelen, had zich vermomd ; hij kon geen echte bedelaar zijn. En even duidelijk was het dat hij de jonge vrouw moest kennen en dat ook zij hem kende, al hadden zij hun rol erg goed gespeeld.

Raffles bracht een en ander in verband met de verschijning van het motorbootje, aan de voet van de muur, die het vrouwenverblijf omgaf. Dat bootje was daar zeker niet bij toeval geweest. Het was duidelijk, dat het daar met een bepaald doel was en dat de man, die er zich in bevond, slechts met tegenzin de plek verliet, toen de eunuch dreigend boven op de muur was verschenen.

Was het een jongeman? Het was wel waarschijnlijk. Was hij een Arabier of een westerling? Dat was moeilijk te zien geweest op die afstand.

Was het mogelijk dat hij handelde in opdracht van Bufaletti? Dat was al heel onwaarschijnlijk, daar de Italiaan in dat geval Raffles toch zeker wel zou hebben ingelicht.

De jongeman handelde dus helemaal voor eigen rekening, om het zo uit te drukken.

En dat hij de favorite kende, dat bleek voldoende uit de omstandigheid, dat hij haar een briefje in de handen kon drukken, zonder dat zij direkt haar bewakers waarschuwde.

Hoe had hij haar leren kennen? Kende hij haar soms van vroeger? Ook daarmee zou Raffles rekening moeten houden.

Hij dacht nog over dit alles na, toen hij zijn eenzame lunch al lang beëindigd had en naar de leeszaal van het hotel was gegaan, om daar de tijd van het wachten te bekorten, met behulp van de grote hoeveelheid dagbladen en tijdschriften in allerlei talen, die hij daar vond.

Er moest ruim een uur verlopen zijn, alvorens Brand terugkeerde. Ook de jongeman wist zijn gelaatsuitdrukking meestal erg goed te beheersen, maar toch had het scherpe oog van Raffles al gauw aan enkele kleinigheden ontdekt, dat Brand geslaagd was in zijn pogingen om het verblijf van de bedelaar te ontdekken. Hij ging op Raffles toe, die zijn tijdschrift weglegde en hem de hand toestak, met de vraag:

— Ben je geslaagd? Maar wat vraag ik, men hoeft maar naar het schitteren

van je ogen te zien.

— Ik heb inderdaad kunnen nagaan, waar dat geheimzinnige personage verblijft houdt, gaf Brand ten antwoord. Hij woont in een huis in Elmatra, als men tenminste die naam mag geven aan een oud krot dat op invallen staat, in een armoedige buurt, waar het voor vreemdelingen niet geraden zal zijn, zich na het vallen van de avond te wagen. Het krioelt er van verdacht uitzierende kerels, die de greep van hun kromme dolken strelen, alsof zij verlangend zijn, er zich van te bedienen.

— Wat ons natuurlijk niet zal beletten, om daar zo gauw mogelijk eens een kijkje te gaan nemen, antwoordde Raffles bedaard. Ik dank je voor de moeite die je gegeven hebt, Charles, en mij dunkt dat wij maar direkt eens moeten proberen met die zogenaamde bedelaar in contact te komen.

— Wat verwacht je daar wel van?

— Wel, misschien kan hij ons kostbare hulp bieden. Hij zal heel wat meer weten van de inrichting van het vrouwenverblijf dan wij, denk ik zo en hij wordt gedreven door de krachtige drijfveer, welke de mens kent, de liefde.

— Hoe weet je dat het liefde is?

— Omdat hij de jonge vrouw 'n briefje in de hand heeft laten drukken. Briefjes en liefde, tenminste wanneer de eerste in het geheim moeten overhandigd worden, zijn onafscheidelijk van elkaar, overigens, ik hoop het uit de mond van de zogenaamde bedelaar zelf te horen.

— Maar als hij nu werkelijk eens een bedelaar is en handelde voor een derde?

— Dan kan hij ons met die derde in verbinding stellen. Maar ik geloof niet, dat het zo is. Hij speelde de rol van een oude bedelaar, maar hij was geen al te goed acteur en hij had de bewegingen van zijn lichaam niet al te goed in bedwang. Welnu, het waren de bewegingen van een krachtige en jonge kerel.

— Geloof je, dat het dezelfde was, die wij in het motorbootje gezien hebben?

— Daarvan ben ik overtuigd.

— Maar kan hij dan wel op die plek

geweest zijn, vermomd en wel, nauwelijks anderhalf uur later, dan toen wij hem bij het vrouwenverblijf zagen ?

— Dat is heel goed mogelijk, als hij zich een beetje gehaast heeft. De motorboot was snel en hij kan er Elmatra binnen twintig minuten mee bereikt hebben. De vermomming leek mij ook niet al te grondig en hij heeft zich blijkbaar gehaast. Maar nu genoeg gepraat, laten wij op weg gaan.

— Veronderstel, dat hij weer is uitgegaan ?

— Dan wachten wij op hem.

— Zoals wij nu zijn ?

— Waarom niet ? Er zijn hier toch beslist geen mensen, die ons kennen en in Elmatra zeker niet.

— Nu ben ik tot je dienst. Zullen wij Henderson meenemen ?

— Roep hem maar, het zal de brave kerel plezier doen, Elmatra eens te zien en zich een beetje te vertreden.

Henderson werd dus gehaald en hij was inderdaad erg blij eens een kijkje te kunnen nemen in de eigenlijke volksbuurt van Muscat.

Er werd een rijtuig besteld en dit bracht de drie mannen tot aan de grens van Elmatra, waar Raffles en zijn beide metgezellen uitstapten, want ten eerste werden de straten erg smal en dan waren zij zo ellendig geplaveid, dat een rit in een huurrijtuig over die ongelijke kelen een ware marteling zou worden.

Brand bleek de weg goed te hebben onthouden en zonder enige aarzeling bracht hij Raffles en Henderson langs een aantal enorm smerige straatjes en steegjes naar een bouwvallig huis, dat zeker alleen genade had kunnen vinden in de ogen van een kunstschilder.

Het helde sterk voorover en scheen zich alleen door een wonder in evenwicht te kunnen houden. Het was helemaal uit hout opgetrokken en de ramen waren zo klein, dat men zich afvroeg, hoe het daarbinnen in het huis wel moest uitzien. Het had slechts één enkele verdieping en men bereikte deze langs een uitwendige trap, die van de straat voerde naar een soort smalle gaanderij, waar-

van een deur toegang gaf tot het inwendige van het huis.

Op een twintigtal meters was Brand stil blijven staan en zei nu, met het hoofd in de richting van de trap wijzend :

— Daar langs is hij naar boven gegaan.

— Dan zullen wij diezelfde weg volgen, zei Raffles.

De drie mannen liepen verder, tot zij het vervallen huis bereikt hadden.

Vele mannen, groot, gebruind en met sombere gelaatstrekken, weinig beter dan in vossen gekleed, wierpen hen blikken vol argwaan en vijandschap toe, want zij hadden direkt Engelsen herkend in de drie vreemdelingen en alles wat goed gekleed was wekte in deze buurt woede en haat op.

Maar Raffles stoorde zich al heel weinig aan die sombere blikken, maar begon de krakende trap te beklimmen, die naar het kleine houten balkon voerde.

Henderson keek niet zonder achterdocht naar de uitgesleten treden en vroeg toen :

— Gelooft u, dat dat ding mij zal houden, mylord ? Zou het wel sterk genoeg zijn om mijn gewicht te kunnen dragen ?

— Daarover kan ik pas oordelen als je boven bent, James, antwoordde Raffles bedaard. Probeer het maar eens en blijf zo dicht mogelijk bij de muur ; daar lijken mij de treden nog het sterkst.

Voorzichtig begon Henderson zijn kilo's naar boven te slepen, terwijl de trap onheilspellend kraakte. Toen hij op het portaal stond, zei hij glimlachend :

— Ze heeft het gehouden, mylord.

— Dat bewijst dan, Henderson, dat zij sterk genoeg was. Kom, Charles, haast je wat.

De jongeman stond nog aan de voet van de trap en keek met gespannen aandacht naar een man, die aan de overkant van de smalle straat, op nauwelijks tien meter afstand, met gekruiste armen leunde tegen de houten pilaar, die een klein balkon steunde en die zijn blikken

strak gevestigd scheen te houden op de drie Europeanen.

Hij droeg een wijde kniebroek, gele schoenen met naar boven wijzende punten en slobkousen van grijs linnen, die met gouddraad geborduurd waren, over een tamelijk vuil wit linnen hemd. Een brede gordel van rode stof, waarin een lange, kromme dolk stak en een eigenaardig gevouwen hoofddoek voltooiden zijn gewaad. De man kon nog niet oud zijn, ofschoon zijn eerste jeugd al voorbij was, en in zijn gebruind gezicht schitterden twee koolzwarte ogen.

— Waar wacht je nu eigenlijk op, Brand ? vroeg Raffles ongeduldig, toen Brand nog altijd aan de voet van de trap bleef staan.

— Ik kom eraan, neem mij niet kwalijk. En Brand begon haastig de trap te beklimmen.

— Waar keek je toch zo naar ? vroeg Raffles toen de jongeman naast hem stond.

— Naar die kerel daar, met zijn doorringende, zwarte ogen, die daar tegen die houten pilaar leunt en nu net doet alsof hij van de prins geen kwaad weet.

— Wat is er voor bijzonders aan die man ?

— Niets anders dan dat ik hem vandaag al een paar keer gezien heb. De eerste keer bij de ontmoeting met de bedelaar, de tweede maal toen ik dit huis een paar uren geleden genaderd was en mij weer wilde verwijderen, ha mij te hebben overtuigd dat de bedelaar hier binnen was gegaan.

— Vergis je je niet ? vroeg Raffles.

— Nee, ik ben zeker van mijn zaak.

— Het is dus dezelfde man ?

— Daaraan valt niet te twifelen ; het is hetzelfde gezicht, het zijn dezelfde zwarte ogen het is dezelfde kleding.

— Dat is een beroerde geschiedenis. Dan heeft die man ons dadelijk gewan-

trouwd ; hij is misschien wel een spion, want daar wemelt het hier van. Misschien heeft hij ook iets gezien van het overhandigen van het briefje en is hij hem hierheen gevolgd. Nu, het kwaad is niet meer te herstellen, laat het ons alleen tot een beetje voorzichtigheid mannen.

Raffles opende de deur en ging binnen, gevolgd door Henderson en Brand. Zij bevonden zich in een donkere smalle gang, die, behalve door de deur, wanneer deze openstond, alleen maar licht ontving door een klein, rond raampje aan de tegenovergestelde zijde, en dat dus aan de achterkant van het huis moest liggen.

Maar al ging er een deur open en op de drempel van een tamelijk groot vertrek verscheen de bedelaar, die de drie vreemde bezoekers verwonderd aankeek en onbeweeglijk op dezelfde plek bleef staan, blijkbaar niet begrijpend wat hij van deze indringers moest denken.

Raffles keek de man een ogenblik onderzoekend aan, strekte toen snel zijn hand uit en trok met een vlugge beweging een grijze pruik van het hoofd van de bedelaar. Deze slaakte een kreet van woede en greep naar het voorwerp, terwijl hij Raffles met zijn schitterende, zwarte ogen aankeek, maar deze hief met een kalmerend gebaar de hand op en zei in het Italiaans :

— Het was misschien niet erg beleefd, signor, maar dat moet u mij maar vergeven, ik wilde u direkt de overtuiging geven dat het echt geen doel heeft u voor ons te verbergen, die niets anders willen zijn dan uw vrienden. Wanneer u ons maar even binnen laat, zullen wij u gauw overtuigen, dat onze wegen evenwijdig lopen en dat wij hetzelfde doel nastreven en dat dit doel te vinden is in het vrouwenverblijf van het paleis van de Sultan.

HOOFDSTUK VI.

LIEFDE EN GELD

Een ogenblik sprak de zogenaamde bedelaar geen woord en bleef hij nog altijd doodstil op de drempel van het vertrek staan. Maar plotseling greep hij Raffles bij zijn jaspand en trok hem het vertrek binnen, waar Henderson en Brand volgden. De zogenaamde bedelaar was blijkbaar erg opgewonden en zijn stem had een hese klank toen hij eveneens in het Italiaans op zachte toon zei :

— Wat betekent dat, mijnheer ? Wie bent u ? Hoe hebt u mijn spoor gevonden ? Wat betekenen die woorden, die u net sprak ?

— Dat is in enkele woorden te beantwoorden, waarde heer, antwoordde Raffles. Wie wij zijn, daarop kan ik u nu nog geen antwoord geven, maar dat zult u gauw genoeg merken. Laat het u voldoende zijn, als ik u zeg, dat wij mijnheer Bufaletti heel goed kennen en dat wij van hem de machtiging hebben gekregen, een onderzoek in te stellen naar het verblijf van zijn dochter. Het is ons bekend, dat zij in het vrouwenverblijf vertoeft van de Sultan en het is ons doel haar daaruit te bevrijden ; voorop

gesteld natuurlijk, dat dit plan bij haar zelf in goede aarde zal vallen. Wij zijn sinds gisteren hier, vandaag doorzochten wij de buurt van het vrouwenverblijf het toeval was ons gunstig en wij zagen de favorite uitrijden. Tevens echter zagen wij op zee een kleine motorboot, met een jongeman erin, die door een van de eunuchen verjaagd werd. Omstreeks een uur later zagen wij de gunsteling terug, toen zij uit een van de bazars kwam en wij waren getuigen er van, hoe een bedelaar zich voor haar op de grond wierp en haar tersluiks een briefje in de handen duwde. Wij zijn hem gevolgd, in de hoop, dat hij ons zou willen toestaan, met hem samen te werken, daar wij wel begrepen, dat het er ook hem om te doen was, juffrouw Bufaletti te bevrijden.

De bedelaar had met de grootste aandacht toegelusterd en begon nu :

— U bent in ieder geval Europeanen ?
— Engelsen.

— Dan kan ik van u ook niet denken, dat u een arme Italiaan, die Gita Bufaletti al als jongen heeft liefgehad, zult

willen benadelen of tegenwerken.

— Daar denken wij niet aan, wij willen u alleen maar helpen, antwoordde Raffles ernstig. Wilt u mij uw naam zeggen ?

— Ik heet Armando Bonelli. Ik ben afkomstig uit Turijn en als jongen van vijftien jaar al was ik de speelkameraad van Gita, die toen negen jaar was. Later veranderde die vriendschap in liefde en toen kwam het verschrikkelijke bericht van de Ancona, dat mij krankzinnig maakte. Maar enige maanden geleden las ik in een onzer bladen het bericht, dat ook u gelezen zult hebben en dat er melding van maakte, dat zij als door een wonder gered was en als slavin verkocht. Het was een verschrikkelijke slag, maar zij leefde en u mag er over denken, zoals u wilt, het heeft mijn liefde voor haar niet bekoeld. En ik besloot alles in het werk te stellen om haar te bevrijden.

— Mag ik u vragen, of u dat hebt verteld aan de vader van de jonge dame ?

— Nee. Ik heb er hem onkundig van gelaten. Wanneer ik er in geslaagd was haar te bevrijden, zou het mij 'n vreugde zijn geweest, haar weer in zijn huis te brengen.

— Gelooft u dat u had kunnen slagen ?

— Ik wil niet ontkennen, mijnheer, dat mijn pogingen tot dusverre maar weinig resultaat hebben gehad. Het is waar, ik ben er tenslotte in geslaagd, mij in verbinding te stellen met Gita, maar dat is dan ook alles. Eenmaal heb ik haar een briefje in handen weten te spelen, waarin ik haar meedeelde, dat ik mij zou vermommen als bedelaar, om zo met meer kans van slagen te kunnen handelen.

— En weet u zeker, dat u bij dat alles niet bespied bent ?

— Dat verhoede de hemel, mijnheer, riep Bonelli verschrikt uit. Ik weet niet of u op de hoogte bent van de toestanden, hier in Muscat, maar wanneer dat niet het geval mocht zijn, dan wil ik u wel zeggen, dat het hier nog altijd levensgevaarlijk is zich de toorn op de

hals te halen van de Sultan of van de onder zijn bevelen staande, hooggeplaatste beampten. Nog altijd bestaat hier een stelsel van spionage, van onderlinge verklikkerij, dat absoluut niet hoeft onder te doen voor datgene, dat in de Stalinistische periode in Rusland bestond. Sluipmoord is hier aan de orde van de dag en de daders blijven onvindbaar, als de Padijsjah niet wil dat zij gevonden worden.

— Dan zult u zeer voorzichtig moeten zijn, mijnheer Bonelli, zei Raffles op ernstige toon. Aan de overkant van de straat staat een man, die een van mijn vrienden gevolgd is en ook u. Hebt u hier geen plek vanwaar u ongezien naar buiten kunt kijken ?

Zonder te antwoorden liep de Italiaan de gang in en keek enige sekonden door een kier in de buitendeur. Hij keerde bijna onmiddellijk terug en zei op verschrikte toon :

— Dat is een van de paleisspionnen. Ik ken hem wel ; ik heb hem al een paar keer ontmoet en hij is een heel gevaarlijk man, die er niet voor terugdeinst, zelfs de kromme dolk te hanteleren, die in zijn gordel steekt.

— Hoe is zijn naam ?

— Hassan Husni. Hij is een van de vertrouwden van de Sultan en een van diens meest verknochte dienaars.

— Dan zou ik u willen de raad geven voor die Hassan Husni op te passen, antwoordde Raffles. En zeg mij nu eens: bevat het krantenbericht waarheid, waar het spreekt van de twee kinderen, die Bufaletti bij de Sultan zou hebben ?

— Het bericht is waar, maar de beide kinderen zijn, toen zij nauwelijks een jaar oud waren, door een ziekte overleden. Maar laat ik er dadelijk aan toevoegen, dat het in mijn gevoelens jegens Gita absoluut geen verandering zou hebben gebracht, ook al hadden die kinderen geleefd.

— Ik hoef zeker niet meer te vragen of zij tegen haar zin in de harem verblijft.

— Zij lijdt er meer dan ik u zeggen kan. Al twee keer heeft zij een poging

tot ontvluchting gewaagd en beide keren is die poging jammerlijk mislukt. Degene, die uit de harem ontvlucht, wordt direkt vogelvrij verklaard en iedere Turk of Arabier acht zich verplicht er het zijne toe bij te dragen, haar weer naar die gevangenis terug te voeren.

— Natuurlijk hoeft u mij niet te antwoorden op de vraag, die ik u nu ga stellen, mijnheer Bonelli, maar het was toch goed, als ik het wist, wat u aan Gita Bulafetti hebt meegedeeld in het briefje, dat u haar enige uren geleden in de handen hebt weten te spelen.

Een ogenblik scheen de jonge Italiaan te aarzelen. Hij keek Raffles met een onderzoekende blik aan en scheen zijn ogen tot in diens ziel te willen boren.

Raffles scheen zijn gedachten te raden en zei :

— U kunt mij vertrouwen. Ik hoef de inhoud van dat briefje niet te weten.

— Ik vertrouw u. Welk voordeel zoudt u, een Europeaan, er bij hebben een arme Italiaan als ik hen te bedriegen. Ik maakte in dat briefje een afspraak met haar, om haar morgen, als zij weer uitreed, te ontvoeren, met behulp van een auto, die ik gereed zou houden bij de grote bazar, waar zij meestal haar inkopen doet.

— Hadt u dat helemaal alleen willen doen ? vroeg Raffles hoofdschuddend. Dat plan was natuurlijk mislukt. Bedenk toch eens : wat had u op klarelichte dag wel kunnen uitrichten tegen dat hele gevolg van tien of veertien personen ? En laten wij zelfs eens aannemen, dat u er in geslaagd zoudt zijn de jonge vrouw in de auto te krijgen en met haar weg te rijden. Denkt u dat u heel ver met haar zou zijn gekomen ? Wel, u zoudt de grens van de stad niet eens bereikt hebben. Naar alle kanten zou men onmiddellijk telegrafische berichten hebben gezonden en u zoudt zijn achterhaald, alvorens u het grondgebied van Oman had kunnen verlaten. Maar u zou haar zelfs niet in de auto kunnen brengen, daarvan ben ik vast overtuigd.

— Ik heb dat alles ook al zelf over-

wogen, maar ik wilde het er op wagen. Wij houden zoveel van elkaar en zij keurde mijn pogingen goed.

— Gelooft u niet, dat de Sultan verplicht zou zijn, Gita Bulafetti uit te leveren, wanneer uw regering er op aandrong ?

— Hij zou er niet aan denken, antwoordde Bonelli schouderophalend. En wie zou er hem ook toe kunnen dwingen ? Hij weet maar te goed, dat geen enkele regering het er nu op zou wagen, geweld toe te passen. En al is zij een Italiaanse, zij behoort tot de harem volgens de Islamitische wetten en Italië zal het niet aandurven, op die wetten inbreuk te maken, of een poging te doen, ze door de Turken zelf te laten schenden.

— Daarvoor was ik ook al bang, antwoordde Raffles. Welnu, dan blijft er ons niets anders over dan tot een list onze toevlucht te nemen.

Hij naderde de Italiaan wat dichter en vroeg zacht :

— Kunnen wij hier niet beluisterd worden ?

— Onmogelijk, als wij wat zacht praten. Mijn burens zijn kooplui en zijn nu niet thuis.

— Luister dan. Kent u enigszins de inrichting van het paleis en het vrouwenverblijf ?

— Vél weet ik er niet van.

— Wordt de harem 's nachts bewaakt ?

— Natuurlijk.

— Door hoeveel personen ? Weet u dat ?

— Er zijn vier wakers, twee bij de hoofdingang en twee bij de ingang, die van het paleis rechtstreeks toegang geeft tot het verblijf van de vrouwen. Maar bovendien zijn er nog twee mannen, die de wacht houden aan de voet van de muur, aan de zeeant, waar u mij vanmiddag hebt gezien.

— Worden die wakers afgelost ?

— Niet voor zes uur in de ochtend.

— Slapen de vrouwen allemaal bij elkaar ?

— Ja, in één zaal, met uitzondering van de gunstelingen, die een afzonder-

lijk slaapvertrek heeft.

— Weet u de ligging daarvan ?

— Ja, het ligt op de eerste en enige verdieping van het vrouwenverblijf en van die smalle ramen uit heeft men een heerlijk gezicht op de zee.

— Zijn die ramen van buiten af te bereiken ?

— Niet anders dan met behulp van een ladder...

— Of, bijvoorbeeld, van een knopen-touw met een stevige haak, klonk nu de stem van Henderson, die wel heel weinig Italiaans kende, maar de laatste vragen en antwoorden tamelijk goed had begrepen.

— Hoe staat het vrouwenverblijf in verbinding met het paleis ?

— Door een lange, overdekte gang.

— Heeft die gang ramen ?

— Ja, drie, die op de binnenplaats uit-zien, maar zij zijn allemaal voorzien van stevige tralies, zo dik als mijn arm.

— Uw inlichtingen zijn erg duidelijk. Wij zullen eens zien waar zij ons brengen. Morgenavond moeten wij aan het werk gaan.

— U wilt mij dus inderdaad uw hulp bieden ? vroeg Bonelli, terwijl hij de hand van Raffles greep en haar drukte of hij deze wilde verbrijzelen. Maar zeg mij dan toch wie u bent ? Wat kan u toch wel bewogen hebben, uw leven in gevaar te brengen voor een man, die u nog een paar uur terug totaal onbekend was ?

— Laten wij aannemen dat het onze zucht naar avonturen is, antwoordde Raffles. En wie wij zijn : ik beloof u, dat ik het u zal zeggen, als alles voorbij is. Want wij, mijn makkers en ik, hebben daarginds, in het serall, nog andere dingen te doen, dan alleen Gita Bufaletti te redden. De aard van die werkzaamheden zult u later wel horen. Nee, gij hoeft niet zo verschrikt te kijken. Wij beramen volstrekt geen aanslag op iemands leven, en ik verzeker u plechtig, dat het mij persoonlijk onverschillig is of Oman geregeerd wordt door Selim, of door zijn bloeddorstige vader. Maar als het nog enigszins mogelijk is,

moeten wij de jonge vrouw waarschuwen, zodat zij zich gereed kan houden. Dat moet echter zodanig gebeuren, dat er van die waarschuwing absoluut niets gemerkt wordt, anders zouden onze plannen in duigen vallen.

— Maar Hassan Husni ?

— Wil ik hem even de hals gaan om-draaien ? stelde Henderson voor en hij deed al een stap naar de deur.

Maar een enkele blik van Raffles was voldoende om de grimmige reus tot rede te brengen.

— Vooral geen haast, James, zei Raffles kort en in het Engels. Jouw drift zou misschien alles kunnen bederven. Bedenk, dat wij hier in Muscat zijn en dat je al heel gauw een yatagan tussen je ribben hebt. Wij zullen die mijnheer Hassan wel het spoor bijster maken, laat dat maar aan mij over.

Raffles verzonk een ogenblik in gedachten en ging toen verder :

— Hoeveel personen kan de motorboot dragen, waarin wij u heden gezien hebben ?

— Hoogstens drie of vier. Het is eigenlijk niet meer dan een sloep.

— Dan zullen wij een ander vaartuig te pakken zien te krijgen, hernam Raffles.

Ineens begonnen zijn ogen te schitteren. Hij wendde zich tot Brand en zei opnieuw in het Engels op levendige toon :

— Je gaat onmiddellijk met de eerste de beste gelegenheid naar Aden terug ; er gaat juist een mailboot, en je neemt Henderson met je mee. De reis duurt bijna twee volle dagen en wij zullen dus de bevrijdingspoging moeten uitstellen. Maar dat geeft niets, want onze kansen zullen des te beter komen te staan. Mijn duikboot De Dolfijn ligt nog steeds op dezelfde verborgen plek op de Afrikaanse kust, bij de Straat van Bab-el-Mandeb, en je kunt haar gemakkelijk met Henderson's hulp hierheen overbrengen. Ik verwacht je over vier dagen weer terug en ik zal je heel precies het punt van samenkomst opgeven. Daar het echter niet onmogelijk is, dat men je zal

volgen, druk ik je de grootste voorzichtigheid op het hart, houd je ogen en je oren goed open en pas er in ieder geval voor op, dat men je niet kan volgen naar de schuilplaats, waar mijn duikboot ligt, want het zou mij erg benadelen, als men die verborgen plek te weten kwam.

— Wanneer vertrekt dié boot ?

— Over drie uren. Ik zal jullie er zelf heenbrengen.

Hij wendde zich tot de jonge Italiaan en zei glimlachend :

— Excuseer mij dat ik met mijn landgenoten Engels heb gesproken. Ik heb een plannetje met hen besproken dat moet slagen, maar waardoor wij ons plan nog een viertal dagen zullen uitstellen. Wanneer u in dat uitstel toestemt, voorspel ik u, dat wij succes zullen hebben.

Een ogenblik was er een trek van teleurstelling over het gezicht van Bonelli gegleden en toen greep hij de hand van Raffles en zei ontroerd :

— Ik ben overtuigd, dat u het goed met mij meent, mijnheer. Ik voeg mij naar uw besluiten en stem in het uitstel toe.

— Dan zullen wij maar direkt beginnen, hernam Raffles op levendige toon. Heeft dit huis nog een tweede uitgang ?

— Nee, helaas.

— Dat is jammer, want dan zullen wij die mijnheer Husni nog niet kunnen ontlopen. Nu hij is knap, als hij ons spoor weet terug te vinden. Wat u betreft, mijnheer Bonelli, u blijft rustig hier en wacht tot ik u vanavond weer kom opzoeken om onze verdere plannen te bespreken. Wat mijn twee vrienden betreft, u zult hen pas over vier dagen terugzien.

Nog een krachtige handdruk en daarna verlieten de drie Engelsen het bouwvallige huis en gingen snel naar de aanlegplaats van de stoombootmaatschappij, alweer een Engelse, die een geregelde dienst op Alexandrië via Aden onderhield.

Wells waar hadden zij direkt 'n huurrijtuig genomen, maar toen zij aan de

aanlegplaats kwamen, was daar ook Hassan Husni, die hen met een boosaardige glimlach scheen aan te staren.

* * *

Vier dagen later, omstreeks half een in de nacht, stonden twee mannen aan het uiterste einde van de kade, die langs de Perzische Golf loopt en waar zij zich door een kaik naartoe hadden laten brengen, die dadelijk weer was teruggekeerd. De kade ging aan het einde over in een smalle landweg en ook deze volgden de twee mannen over tamelijk verre afstand.

Het waren John Raffles en Armando Bonelli.

Het was hier zo donker, dat men nauwelijks een hand voor ogen kon zien, maar de Gentleman Inbreker, die ogen als een kat scheen te hebben, had de jonge Italiaan bij de hand genomen en nam hem met zich mee.

De zeearin was op deze plek zo goed als verlaten en alleen hier en daar zag men vaag de donkere vormen.

Steeds verder bracht Raffles de Italiaan, tot hij eindelijk stilhield op een punt, waar de oever een flauwe bocht maakte. De weg steeg hier vrij aanzienlijk en toen de twee mannen de top van de heuvel bereikt hadden, waarover hij liep, vroeg Bonelli verwonderd :

— Maar mijnheer, waarom hebt u mij toch hier gebracht ? Ontmoet u uw vrienden hier ?

— Inderdaad, mijnheer Bonelli, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar van welke kant komen zij dan toch wel ? Hoe zult u hen kunnen zien aankomen ?

— Zij komen vanuit de zee.

— Met een vaartuig dus ?

— Zo is het. Maar stil, kijk daar eens... daar zijn ze al.

Bonelli keek scherp uit in de duisternis en op enige afstand ontwaarde hij een groen licht, dat met onregelmatige tussenpozen uitdoofde en weer aanflitsste.

— Zijn ze dat ? vroeg hij op zachte en verbaasde toon.

— Ja en zij geven mij seinen. Kijk,

het groene licht nadert al.

Inderdaad, het licht kwam dichterbij en naderde de oever.

— Maar ik zie helemaal geen schip, riep Bonelli verwonderd.

— Dat is ook niet zo verwonderlijk ; het vaart onder water, antwoordde Raffles glimlachend. Maar kom, laten wij naar de oever gaan, ik geloof, dat mijn duikboot al heeft aangelegd. Maar voor wij verder gaan, mijnheer Bonelli, een enkel woord met u. Ik bied u mijn diensten aan in een voor u zeer belangrijke zaak en ik vraag u daarvoor geen enkele beloning, maar u verplicht u dan ook, mij nu geen vragen meer te stellen over de aard van mijn schip en ook geen pogingen te doen om het te onderzoeken. Over enige uren zult u de redenen begrijpen, waarom ik u dit verzoek doe en u zult ze billijken, daar ben ik zeker van.

— Ik zal niet onbescheiden zijn, mijnheer, antwoordde de Italiaan eenvoudig. Is u dat voldoende ?

— Meer dan voldoende en kom nu gauw mee, wij moeten aan boord.

Zij verlieten de gebaande weg en daalden langs een van de hellingen van de zandheuvel af, naar de steenachtige oever, waar nu volstrekt niets te zien viel, want de maan hield zich die nacht schuil. Maar Raffles had zijn zaklantaarn te voorschijn gehaald en een ogenblik later scheen de lamp te knipogen in de duisternis, welk sein onmiddellijk beantwoord werd door het groen licht. Er klonk een metaalachtig geluid en toen scheen er een gedaante regelrecht uit het water op te rijzen.

Een smalle loopplank werd naar de oever geschoven en Raffles stapte er op, nam Bonelli bij de hand, terwijl hij de plank met zijn lantaarn verlichtte.

Beiden daalden door een rond gat in de lage toren in het binnenste van de duikboot af, weer klonk het metalen geluid en plotseling werd het licht om de Italiaan. Hij zag, nadat zijn ogen aan de plotselinge overgang van duisternis tot helder licht gewend waren, dat een reusachtige Engelsman bezig was, het

ronde luik in de ingangstoren dicht te maken. Raffles was intussen op Brand toegelopen, drukte hem de hand en zei :

— Mijn complimenten. Je bent precies op tijd. Iets bijzonders gebeurd ?

— Niets.

— Hassan Husni ?

— Wij hebben hem in Alexandrië, waarheen hij ons gevolgd was, het spoor laten verliezen. Een hele eenvoudige vermomming was voldoende.

— Prachtig, laten wij dan gauw op weg gaan.

Hij nam nu Brand's plaats in, achter een klein stuurrad, greep een koperen hefboom, haalde die over en ogenblikkelijk zette de duikboot, een klein vaartuig, dat een buitengewone snelheid kon ontwikkelen, zich in beweging. Een tweede ruk aan een koperen hefboom en een gurgelend geluid verried dat de watertank volliep. De boot zonk ongeveer een voet onder water en was van boven af nu volkomen onzichtbaar.

Het was duidelijk, dat de levendige Italiaan moeite had de vragen te onderdrukken. Maar hij bleef zijn woord getrouw en ging rustig op de plaats zitten, die Brand hem in de voorkajuit had aangewezen.

En alsof het helder dag was, zo zeker en veilig stuurde de Dolfijn door de smalle zee-arm, tot aan de voet van de muur, die het vrouwenverblijf van het paleis omgaf.

Langzaam steeg de boot een stukje, maar slechts zover, dat het deksel van de ingangstoren maar een paar centimeters boven de volkomen gladde oppervlakte van het water kwam. Zelfs het scherpste oog zou onmogelijk, al ware het op een meter afstand, die grijs geschilderde deksel kunnen ontwaren, die nauwelijks een halve meter in doorsnee was.

Henderson schroefde enige bouten los en opende voorzichtig het deksel, zodat de frisse nachtlucht naar binnen drong. Toen beklom Raffles de smalle ladder, stak langzaam en voorzichtig het hoofd boven de opening en keek in het rond. Op enige afstand ontwaarde hij de lich-

ten van Muscat en dichterbij de twee grote lantaarns op de beide palen, aan weerszijden van de marmeren trap, waaraan alleen de galasloep van de Sultan mocht aanleggen. Dit vaartuig nu schommelde op dit ogenblik zacht heen en weer aan de voet van de trap, vastgehouden door twee sterke kettingen. Nu en dan schoof op verre afstand een donkere vorm voorbij, waarin een paar lichtjes glinsterden; dat was waarschijnlijk een vaartuig van de havenpolitie, of een late vrachtboot.

Raffles daalde de ladder weer af en wendde zich tot Bonelli met de vraag:

— Weet u misschien of de schildwachten aan de voet van de muur heen en weer lopen?

— Meestal wel.

— Hoe zijn ze gewapend?

— Met sabel, lans en revolver.

— Waarom niet liever met een mitrailleur? bromde Henderson sarcastisch.

— Stil, James, zei Raffles bestraffend. Wij moeten in ieder geval die beide schildwachten passeren en hen beletten hun vuurwapens af te vuren.

Hij dacht even na en wendde zich opnieuw tot de Italiaan met de vraag:

— Lopen zij altijd samen?

— Nee. Ieder van hen heeft een helft van de muur voor zijn rekening. Zij beginnen dus in een van de hoeken en ontmoeten elkaar omstreeks in het midden van de muur, die bijna tachtig meter lang is.

— Dan geloof ik al een middel te hebben gevonden, antwoordde Raffles.

Hij ging de kajuit binnen en keerde terug met een eigenaardig gevormd pistool, dat hij de verbaasde Bonelli liet zien met de woorden:

— Dit is een luchtpistool, dat bij het schot totaal geen geluid maakt. Het schiet een scherp gepunte stift af, die wel in staat is door de klederen heen te dringen, maar geen dodelijke wond kan veroorzaken. De kleinste schram echter, nauwelijks zichtbaar voor het oog, is al voldoende om de getroffene onmiddellijk bewusteloos te maken,

want de stift is gedoopt in een mengsel van mijn vinding, dat, in het bloed gebracht, een bliksemsnel werkende verlamming teweeg brengt, die uren lang kan aanhouden. En nu aan het werk; wij moeten over de muur.

De vier mannen waren aan dek van de duikboot geklommen, die juist aan het begin van de lange muur stillag aan het anker. Aan de voet van de muur bevond zich een strook strand, nauwelijks een meter breed en dat thans droog was en droog zou blijven zolang de vloed niet opkwam.

Henderson hoefde zelfs geen bevel af te wachten, maar zette zich wijsbeens, met de vuisten tegen de muur gesteund, klaar om voor Raffles te dienen als klimpaal. Vlug als een eekhoorn klom de Grote Onbekende op zijn schouders en hij kon nu juist met zijn handen de bovenkant van de muur bereiken. Hij hees zich op en lag het volgende ogenblik in zijn volle lengte uitgestrekt boven op de muur, die bijna een meter breed was. Voorzichtig boog hij het hoofd een beetje opzij en keek omlaag.

De schildwachten hadden elkaar juist in het midden ontmoet, wisselden daar op zachte toon enige woorden en liepen toen ieder naar hun hoek terug, met langzame, regelmatige passen terwijl het lemmet van hun eigenaardige pieken zwakjes glansde.

Zodra zij zich weer verwijderden, aarzelde Raffles niet langer. Hij maakte het touw los, dat hij om zijn middel had gewikkeld en dat aan het einde van een zware haak was voorzien, sloeg de haak in de muur en liet zich vlug als een aap langs het touw op de grond glijden. Reeds voelde hij de stenen van de binnenplaats onder zijn voeten, toen de schildwacht op nauwelijks vier meter afstand gekomen was.

Maar nu scheen de man iets verdachts te horen en keerde zich om. Hij zag een vage gedaante, slaakte een onderdrukte kreet en velde zijn lans. Maar Raffles had zijn windpistool al afgeschoten en het scherpe projectiel drong door de kleren van de schildwacht en velde hem

neer, alsof hij door de bliksem getroffen was.

Raffles laadde snel opnieuw zijn pistool, greep het hoofddekse van de schildwacht, een eigenaardig gevormde hoge muts, nam de gevallen lans van de grond en liep nu met regelmatige stappen langs de voet van de muur, de tweede schildwacht tegemoet.

Hij wist dat de duisternis hem zou beschermen en dat de andere onmogelijk het bedrog zou kunnen opmerken, voor het te laat was. Het mocht zelfs de vraag heten, of hij die val van het lichaam op de afstand van tachtig meter wel had gehoord.

Nog slechts vijf meter scheidden Raffles van de tweede schildwacht en toen deed het windpistool voor de tweede keer zijn werk en velde de man.

Raffles liet de klagende roep van de nachtuil horen en direkt verschenen er op verschillende punten drie gedaanten boven op de muur. Het waren Brand, Henderson en Bonelli.

Henderson liet een sterke touwladder neer, die straks gebruikt zou moeten worden en daarlangs klommen de drie mannen naar beneden en voegden zich dadelijk bij Raffles, die hen met enige zacht gefluisterde woorden op de hoogte bracht. Hij nam Bonelli bij de arm en vroeg op zachte toon :

— U zei mij toch, dat er twee vrouwen bij de gunsteling slaperen ?

— Zo is het.

— Dan wacht ons nu het moeilijkste gedeelte van onze taak, want twee vrouwen zijn erger dan tien schildwachters. Hun doordringend gegil dat in staat is om doden wakker te maken, veroorzaakt meer nadeel, dan een gevecht met een half dozijn krachtige mannen. En ik vrees, dat die vrouwen wakker zullen worden, wanneer mijn vriend James die uitstekend met een lasso kan omgaan, probeert een van de ramen van haar slaapvertrek te bereiken. Overigens, ik heb nog een paar dingen daarbinnen te doen en ik stel dus voor, aan de paleiskant binnen te dringen. Zijn er ramen ?

— Ramen in overvloed, maar alle-

maal goed gesloten.

— Als het anders niets is, zei Raffles luchtig en gaat nu allemaal mee ; wij moeten naar binnen.

Vlug renden ze over de totaal verlaten binnenplaats naar het hoofdgebouw, waar de Sultan zijn vertrekken had.

De Italiaan bleef staan, wees op een raam en zei :

— Dit raam behoort tot de particuliere vertrekken van de Padijsja.

Raffles liep er direkt op toe, onderzocht het, en... enige sekonden later ging het raam tot grote verbazing van de Italiaan langzaam open en zijn zonderlinge beschermer was al naar binnen gewipt. De anderen klommen hem na. Raffles sloot het raam weer en belichtte met zijn zaklantaarn het met overdadige, bijna barbaarse weelde ingerichte vertrek.

En toen bleef de lichtbundel dansen op een kleine brandkast, nauwelijks een halve meter hoog, die in een hoek van het vertrek stond. Raffles liep er geruisloos naar toe, onderzocht het slot en wenkte Henderson.

— Zou je dat ding kunnen optillen ? vroeg hij zacht.

Henderson zei niets, maar bukte zich, klemde zijn geweldige handen om de onderkant van de kast en tilde het voorwerp van de vloer. En toch woog die brandkast bijna vierhonderd kilo.

— Knap gedaan, zei Raffles bedaard. Zou je hem ook door het vertrek en uit het raam kunnen dragen ?

Nog zei Henderson niets, maar met inspanning van al zijn krachten tilde hij de brandkast nog hoger op en droeg haar tot aan de vensterbank. Hij zette haar daar neer, klom, terwijl Raffles zijn lantaarn doofde, uit het raam, nam de kast op zijn sterke schouders en droeg het ding zonder overgrote inspanning weg. Hij verdween in de richting van de muur, terwijl de Italiaan met wijd open mond van verbazing en sprakeloos van ontsteltenis het schouwspel gadesloeg...

Raffles had het raam gesloten en keek Bonelli glimlachend aan.

— Wat... wat was dat ? stamelde de jonge Italiaan, toen hij eindelijk in staat was, iets te zeggen.

— Dat was een brandkast, mijnheer Bonelli, antwoordde Raffles op beminnelijke toon. Ik neem haar mee, als een soort souvenir. Denkt u, dat er veel in zit ?

— Maar... maar... dan bent u, stotterde Bonelli...

— Een dief, een inbreker. U hebt het geraden. Ik ben John Raffles en er kan een premie van tweeduizend pond verdiend worden door ieder, die mij aan de politie van mijn land uitlevert.

Slechts met moeite kon de Italiaan een kreet van verbazing onderdrukken. Maar toen greep hij met een woeste beweging de hand van Raffles en fluisterde :

— 't Kan mij niet schelen, wie of wat u bent. U hebt u een gentleman getoond, u hebt mij bijgestaan, wat zeg ik, u hebt daarnet uw leven in de waagschaal gesteld. Naar de duivel met alle bedenkingen en laat een ander die tweeduizend pond verdienen.

— Dat is de taal van een heer, ik had ook niet anders verwacht, zei Raffles kalm. Maar stil, daar is onze vriend weer.

Inderdaad, het raam ging weer open en Henderson klom naar binnen.

— Het dingetje staat aan de voet van de muur, mylord, zei hij eenvoudig. Ik zal hulp nodig hebben om het op te hijzen.

— Prachtig, James. Maar nu moeten wij eerst het belangrijkste doen. Kom gauw mee, mijnheer Bonelli zal ons de weg wijzen.

Zij verlieten het vertrek door een hoge deur, kwamen in een hall, liepen deze weer door een met een gordijn afgesloten ingang en bevonden zich nu aan het begin van de verbindingsgang, die op het vrouwenverblijf uitliep. Heel aan het einde brandde een lamp en vaag waren daar de gedaanten zichtbaar van twee schildwachten, die op de bovenste trede van een lage trap zaten en zich, naar het scheen, bezig hielden met een of ander spel, dobbelen of kaarten.

Raffles gaf Henderson een wenk, zei tegen de beide anderen, dat zij op enige afstand moesten volgen en sloop op de twee schildwachten toe, die met hun rug naar de indringers toegekeerd zaten. Nog maar drie meter scheidden hen van de twee mannen, toen deze iets hoorden, zich omdraaiden, de twee naderbij sluipe gedaanten zagen en met een kreet van woede hun sabels trokken.

Maar zij waren een sekonde te laat en dat was voor Henderson voldoende. Hij vloog de trap met een enkele sprong op, greep de twee schildwachten in de borst en paste op hen zijn beproefde strijdwijze toe, die even eenvoudig als afdoende was : hij liet alleen maar hun hoofden op gevoelige wijze met elkaar in botsing komen en slap gleden de twee lichamen uit zijn handen.

De weg was vrij. Zo snel zij konden, gingen de vier mannen door de brede deur, sprongen de marmeren trap op, holden door een gang en stonden weer stil voor de deur van het slaapvertrek van de gunsteling.

De Italiaan boog zich en zei op zachte toon :

— Gita, hier zijn wij !

Daarbinnen werden zachte voetstapen hoorbaar en de deur ging open. De volgende sekonde lagen beide geliefden in elkaars armen : alles vergetend behalve zichzelf.

Maar inmiddels waren de beide bewaaksters ontwaakt en er wachtte de drie Engelsen een onaangenaam werkje, want de twee vrouwen vochten als ware duivelinnen en krabden en beten, maar zij gilden gelukkig niet en in dat opzicht werd de vrees van Raffles niet bewaard. De twee vrouwen werden overmeesterd, met hun eigen beddelakens geboeid en gekneveld en intussen bevestigde Henderson de stevige touwladder aan een van de raamkozijnen, waarlangs allen zo snel mogelijk naar omlaag daalden. Zij holden naar de muur, waarbij de jonge Italiaan zijn geliefde half moest dragen, daar zij half bewusteloos was van opwindning en vrees en bereikten de voet van de muur. Daar wachtte hen

een touwladder en zonder dat er iets bijzonders gebeurde, klauterden allen naar boven.

Maar inmiddels was de vlucht al gemerkt en vanuit het paleis klonken woeste kreten.

Op het laatste ogenblik werd de brandkast naar boven gehesen en neergelaten in het ruim van de duikboot. Het deksel werd gesloten, juist op hetzelfde ogenblik dat er schoten knalden op de binnenplaats en hoofden van soldaten boven de muur verschenen, die vergeefs zochten naar het vaartuig, dat de stoutmoedige indringers hier had

moeten brengen.

Maar onbelemmerd voer de Dolfijn de zeearm uit, de gulden vrijheid tegemoet.

En twee dagen later, toen de schemering al was gevallen, meerde de geheimzinnige duikboot op een eenzaam plekje van Messina en daar namen Gita en Armando aangedaan en onder tranen van dankbaarheid afscheid van hun zonderlinge redders...

Maar nooit heeft er in de Italiaanse pers ook maar een letter gestaan over het aandeel van Raffles in deze zaak, want inderdaad... Armando Bonelli was een galant Womo !

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De diamant van Plinius

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266